

Lord Raffles

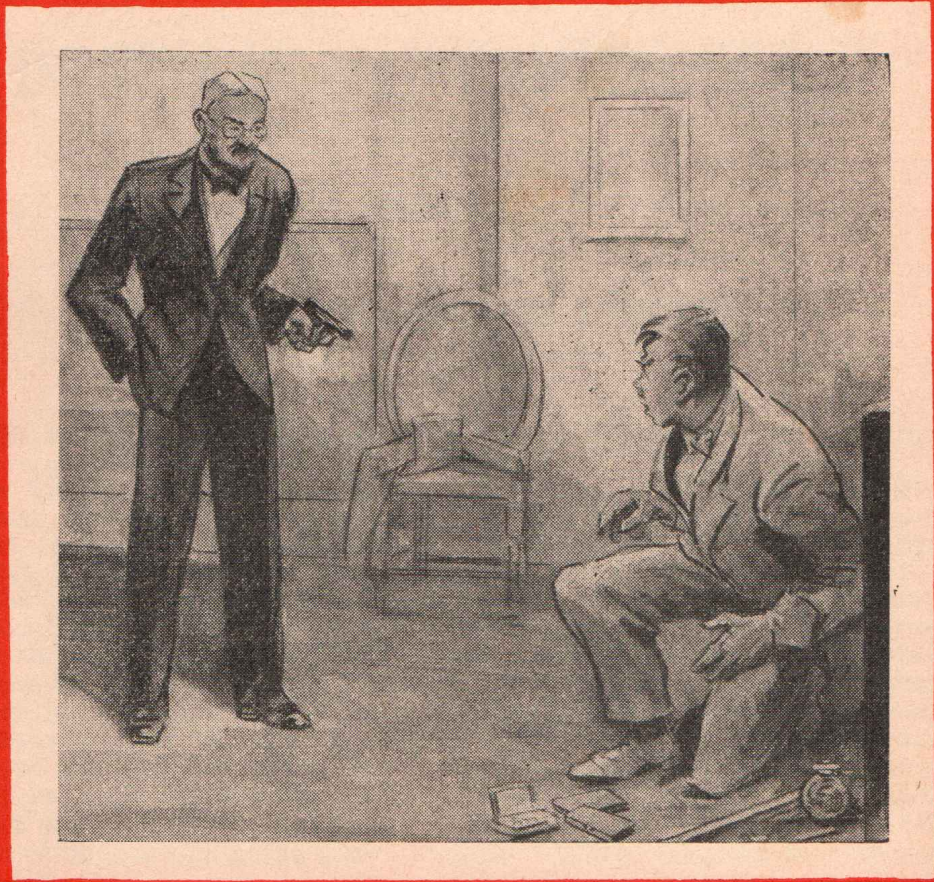
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE WRAAK VAN CANTELOUPE

N° 2610

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagerstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE WRAAK VAN CANTELOUPE

HOOEDSTUK I.

DAVID CANTELOUPE DOET EEN VOORSTEL

Joseph Bonati was juist van een zakenreis teruggekeerd en de oude bediende, die hem de deur opendeed, zag al direkt aan de uitdrukking van zijn gezicht, dat de resultaten niet best waren geweest. Het was een dik, breed gezicht, waarin twee schrandere, donkere ogen een beetje te dicht bij elkaar stonden, onder borstelige, nog gitzwar-te wenkbrauwen.

Hij liet zwijgend zijn overjas, hoed en aktetas aannemen door de oude Hopkins en stond een ogenblik in gedachten onder aan de brede trap, waar aan weerskanten een paar ridders in koperen wapenrusting trouw de wacht schenen te houden.

Ook verder getuigde de hele vestibule

al van een bijzondere kapitaalkrachtigheid.

Bonati had altijd al een voorliefde gehad voor oudheden en voor oude meubelen en de ruime hal in zijn prachtige huis aan Exeter Road was een getrouwe copie van een van die ruime zalen, zoals men ze nog wel vindt in oude kastelen, waar de ridders in vroegere eeuwen hun gastmalen hielden. De trap lag bijna helemaal rechts en iets meer naar het midden van de achterwand stond een reusachtige schouw, waarin 's winters een houtvuur kon branden. Daarboven hing een schilderij, in een zware vergulde lijst, een zeer knappe copie van een landschap van Corot. Er hingen nog andere doeken aan de

muren en de vloer bestond uit vierkante, marmeren platen, beurtelings blauw en wit.

In het midden van de hal stond een tafel, omgeven door vier stoelen met gebeeldhouwde ruggen en zittingen van zwaar velours d'Utrecht.

Om kort te gaan, men had het gevoel in een kasteel, uit het midden van de zeventiende eeuw te zijn beland.

Bonati had de voet van de trap nog niet bereikt, of er klonken lichte voetstappen en een knap meisje van een jaar of twintig holde de trap af in de armen van haar juist teruggekeerde vader.

— Blij, dat je er weer bent, vadertje, zei zij vleierend, met haar armen nog om zijn hals. Heb je wat moois voor me meegebracht?

— Je zult deze keer met weinig tevreden moeten zijn, Dorrit, zei de juwelenhandelaar met een moeilijk bedwongen zucht. De zaken gaan niet florissant, meisje. Ik vrees, dat we ons een beetje op bezuinigen moeten gaan instellen, kind.

Hij had dit laatste gezegd met afgewende blik, alsof hij bang was dat hij de uitdrukking van schrik en teleurstelling op haar knappe donkere gezichtje zou zien, op het horen van dat bericht.

Maar de stem van het meisje klonk, helemaal niet teleurgesteld, toen zij zei:

— Ik vind, dat het ook best wat minder kan, vadertje. U weet wel, dat ik nooit veel heb gegeven om al die pracht om mij heen.

— Maar ik juist des te meer, antwoordde Bonati, bijna heftig. Maar jij begrijpt dat niet, Dorrit. Zijn er veel brieven?

— Ik geloof het niet, vader. Vraag het maar aan Mijnheer Munroe. Kom je gauw om te lunchen?

— Zodra ik de zaken heb afgedaan, antwoordde Bonati en hij keek naar een deur tegenover de trap, half van glas in lood, waarachter hij vaag en onduidelijk nu en dan een mannengestalte zag bewegen. **Direkt als ik klaar ben, kom ik boven.**

Het jonge meisje wierp een kushand toe en holde de trap weer op.

Bonati keek haar na, zuchtte even en er verscheen een diepe rimpel tussen zijn ruige wenkbrauwen. Toen liep hij met grote stappen de vestibule door en deed de glazen deur open.

Deze deur gaf toegang tot een soort kantoor, zakelijk gemeubileerd, waar een viertal bedienden net deden, alsof zij hard werkten, onder het toezien oog van een jonge, knappe man met rossig haar. Dat was Ralph Munroe, de boekhouder.

Het kantoor stond in verbinding met de particuliere werkkamer van Bonati, waarvan het gescheiden was door een tussenkamer en rookkamer, die vroeger ook wel als wachtkamer werd gebruikt.

Hij knikte Munroe toe, bromde een beetje als groet aan de bedienden en zei:

— Daar ben ik weer, Munroe. Is er hier nog wat omgegaan?

— Het spijt mij, mijnheer Bonati, maar het is juist het tegenovergestelde. Die zaak met Broun is afgesprongen en Goldheim en Co van New York hebben die grote order geannuleerd. Ik heb ook nog niets naders gehoord van Lady Drummond, die van plan was, die partij diamanten te kopen.

— Nu, ik kom met niet veel betere berichten terug, zei Bonati. Hij stond midden in het kantoor, met zijn vuisten gebald en zijn hoofd gebogen. Toen liep hij plotseling, zonder nog een woord te zeggen door de zijdeur de rookkamer in en hij wilde juist zijn eigen werkkamer binnen gaan, toen de stem van Munroe en zijn voetstap hem nog even deed stilstaan.

— Wat wilde je? vroeg hij kortaf.

— Mijnheer Bonati, u moet mij niet onbescheiden vinden, maar ik ben hier nu vijf jaar, ik weet hoe het met de zaken staat en ik ben zo vrij, u aan te raden, een paar bezuinigingen aan te brengen. Het is op het ogenblik zo stil, dat er heel gemakkelijk een paar bedienden gemist kunnen worden en dan is er nog teveel werk voor de rest.

Bonati scheen een ogenblik na te denken en zei toen knorrig:

— Ik zal straks wel een beslissing nemen. Als het moet, stuur dan maar weg, die te veel zijn.

Hij liep zijn werkkamer in en sloot de deur.

Munroe keek een ogenblik hoofdschuddend naar de dichte deur en mompelde in zichzelf:

— Hij zal het nooit kunnen. Hij is er de man niet naar, om te bezuinigen. De hemel mag weten waarop dat uit zal draaien.

En langzaam liep hij weer naar zijn kantoor terug.

Bonati had net een kwartier in zijn werkkamer gezeten, zonder iets te doen terwijl hij strak naar buiten keek, door het brede, hoge raam, tegenover zijn schrijfbureau, toen er op de deur naar de gang werd geklopt en de oude Hopkins binnenkwam met de boodschap, dat er een bezoeker was, die mijnheer Bonati dringend wenste te spreken.

— Waarom komt die man niet door het kantoor? vroeg Bonati ongeduldig.

— Dat wilde hij niet, mijnheer.

— Is het een van mijn vrienden?

— Ik heb hem nog nooit gezien, mijnheer.

— Hij komt toch voor zaken?

— Voor een dringende zaak, mijnheer.

— Hoe ziet hij er uit?

De oude knecht scheen even te aarzelen en antwoordde toen:

— Heel goed gekleed, mijnheer, heel netjes, maar een beetje al te elegant.

— Nu, laat die man dan maar binnen. Heeft hij zijn naam nog genoemd?

— Ik heb er naar gevraagd, mijnheer en hij zei, dat die onbelangrijk was, want het ging uiteindelijk om de zaak en niet om de persoon.

— Laat hem dan maar binnen.

Terwijl de bediende zich omdraaide om de bezoeker binnen te laten, glimlachte Bonati wrang, als hij dacht aan een paar jaar terug, toen de bezoekers soms urenlang geduldig in de vestibule moesten wachten, totdat het de invloedrijke en machtige diamanthandelaar zou behagen, hen te ontvangen.

Hij was nu al zo ver, dat hij een onbekende bezoeker binnen liet komen, onmiddellijk, alleen maar in de hoop,

dat er met hem een voordelig zaakje te maken was.

Met een machinaal gebaar zette hij het kistje fijne sigaren al klaar op zijn bureau.

Een ogenblik later liet Hopkins een man van een jaar of dertig binnen, eerder klein dan groot en gekleed op de manier van gewone mensen, die plotse-ling geld in handen hebben gekregen en zich willen voordoen als heren. Zijn lage schoenen waren een beetje te geel, zijn splinternieuwe das kleurde heel slecht, zijn handschoenen zaten een beetje te krap en het keurige pak was een beetje te opvallend. In de nieuwe das stak een buitengewoon grote parel, die waarschijnlijk niet echt was en hij droeg twee zegelringen, aan iedere hand een. Verder had hij een wandelstokje bij zich met een gouden knop en onder zijn arm droeg hij een gloednieuwe diplomatenstas.

Hij had een olijkleurig en gladgeschoren gezicht op een klein snorretje na. De bezoeker scheen zich gemakkelijk te bewegen en zijn gebaren waren snel en zeker als van iemand, die veel aan sport doet.

Met de knop van de deur nog in zijn hand richtte hij zijn kleine, scherpe zwarte ogen een ogenblikje op het gezicht van Joseph Bonati en toen deed hij de deur dicht, kwam verder, ging kalm op de stoel zitten, die hem zijgend was aangewezen en legde zijn hoed en zijn wandelstok naast zich op de vloer.

Nadat Bonati zijn bezoeker nauwkeurig had opgenomen, vroeg hij een beetje ongeduldig:

— Wel mijnheer, wat verschaft mij de eer en hoe is uw naam?

— U kunt mij David Canteloupe noemen, als u dat wilt. Dat is mijn bijnaam, antwoordde de bezoeker glimlachend, zodat al zijn sterke, spierwitte tanden te voorschijn kwamen. Maar voor wij verder gaan, mijnheer, bent u er volkomen zeker van, dat men ons hier niet kan afluisteren?

— Als er niet geschreeuwd wordt, mijnheer, kan niemand ons hier verstaan, antwoordde de juwelenhandelaar,

een beetje verwonderd.

— Des te beter. Want dat zou om diverse redenen niet prettig zijn. En wat dat betreft, word ik ook liever zo weinig mogelijk gezien, vandaar dat ik liever, door die oude vent rechtstreeks naar uw werkkamer werd gebracht, inplaats van het kantoor door te gaan.

— En mag ik weten, mijnheer, waarom al die voorzichtigheid?

— Die zult u straks wel te horen krijgen, antwoordde David Canteloupe, achterover leunend in zijn stoel, als iemand die zich volkomen op zijn gemak voelt.

— Dan ben ik erg benieuwd naar de reden van uw bezoek, mijnheer.

— Ik zal u direkt alles vertellen. Een korte inleiding is echter noodzakelijk, vrees ik. U moet weten, dat ik steeds bijzonder veel belang heb gesteld in alles wat verband houdt met juwelen, mijnheer Bonati. Ik mag wel zeggen, dat ik er een groot liefhebber van ben. Het kon dus voor mij niet verborgen blijven, dat de handel in ruw en geslepen op het ogenblik al heel zwak is. Ik laat in het midden, wat de oorzaken daarvan zijn. Nu is het een vaststaand feit, mijnheer Bonati, dat vooral uw zaken miserabel gaan...

Het vlezig gezicht werd vuurrood en de stem van Bonati klonk schor, toen hij woedend siste:

— Bent u alleen hier gekomen, mijnheer, om mij dat te vertellen.

— O nee. Maar ik moest het feit constateren, om u de aanleiding tot dit bezoek nog even duidelijk te maken. Uw zaak met Broun is afgesprongen en Goldheim en Co hebben hun order geannuleerd, om maar een paar belangrijke feiten van de laatste dagen te noemen. Nee, vraag maar niet hoe ik dat weet. Dat doet er immers niets toe. Het is in mijn eigen belang om al die dingen te weten. U spreekt het toch niet tegen, mijnheer Bonati, dat de zaken zeer slecht gaan?

— Ik zou evengoed kunnen ontkennen, mijnheer, dat de zon in het oosten opgaat, antwoordde Bonati nors. Het is overal hetzelfde.

— Maar vooral hier, bij deze firma, ging David Canteloupe doodkalm verder. U staat er heel slecht voor, mijnheer Bonati. U moet een dezer dagen een paar wissels voldoen, en u vraagt u zelf af, waar het geld vandaan moet komen. U hebt een dochter, die heel wat geld aan kan. Een heel dure huishouding...

— U kunt over alles praten wat u wilt, mijnheer, maar ik wens niet, dat u op die toon over mijn dochter praat. Kom tot de zaak.

— Aanstonds. Laten wij ons niet haasten. Ik houd van systematisch werk. U bent net uit Dublin, Edinburgh en Manchester terug en betrouwbare vrienden, die ik daar heb telegrafeerden mij, dat u daar praktisch geen zaken hebt gedaan. U houdt zelf heel veel van luxe, goed eten, paarden en nog andere zaken, die ik niet nader zal noemen en u wilt dat onder geen beding kwijt. Heb ik het goed, tot iedere prijs?

Bonati gaf niet dadelijk antwoord, maar nam zijn bezoeker met de grootste aandacht op. Het was alsof hij zijn gedachten probeerde te lezen.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Ik ben nieuwsgierig waar u naartoe wil, mijnheer.

— U hebt al over verschillende manieren nagedacht, Mijnheer Bonati, om aan geld te komen. Het verkopen van juwelen haalt op het ogenblik niets uit. Er zitten vijf man op uw kantoor en één zou het werk gemakkelijk afkunnen. En het ziet er niet naar uit, dat die toestand binnenkort zal veranderen. Juweliers en handelaars in ruwe en geslepen diamanten gaan bij dozijnen op de fles. U ziet hetzelfde aankomen en u zou wel het onmogelijke willen doen, het hoofd boven water te houden. Uw voorraad juwelen is op dit ogenblik heel klein. Zijn mijn inlichtingen juist, dan heeft u voor hoogstens twaalf honderd pond sterling geslepen diamant in de brandkast liggen, die daar in een hoek staat. Overigens een voortreffelijk meubel, de nieuwe Chatwood, met de nieuwste snuffjes.

— Nu zou ik toch voor de drommel wel eens willen weten... begon Bonati

woedend, bent u soms helderziende, mijnheer?

— In zekere zin, ja. Maar het is allemaal de vrucht van ijverig onderzoek. Zo weet ik, bijvoorbeeld, mijnheer Bonati, dat u sinds twee jaar, dat is dus nog in de tijd, dat de zaken uitstekend liepen, tegen inbraak en diefstal verzekerd bent voor een bedrag van honderd vijftigduizend pond sterling, geen peuleschilletje. De verzekeringsmaatschappij is de « Continental Insurance ». Morgen komt de inspecteur van die maatschappij hier, om de voorraad van de brandkast op te nemen, zoals hij dat iedere maand doet. Hij zal er niet veel in vinden, de goede man.

Bonati was spierwit geworden en staarde, na een onwillekeurige blik naar de deur, zijn bezoeker sprakeloos aan. Hij trok zijn stoel wat dichtër naar hem toe en vroeg zacht:

— Wie bent u mijnheer? Wat betekent dit?

— Ik zei u al, dat u mij maar bij mijn bijnaam moet noemen. De politie kent mijn ware naam heel goed. Ik breng 's nachts bezoeken aan huizen, waar ik welvoorzien brandkasten denk te vinden.

— Een inbreker, hijgde mijnheer Bonati.

— Zo is, geloof ik, de naam, zei Canteloupe ijskoud. En ik kom u een voorstel doen. Laat ik echter beginnen met te zeggen, dat ik op het ogenblik quitte ben met de politie. Twee maanden geleden ben ik weer in de maatschappij terug gekomen, na tot mijn leedwezen drie jaar opgesloten te zijn geweest. U kijkt mij verwonderd aan? Ik wil u in vertrouwen wel zeggen, dat die drie jaren afzondering het gevolg waren van een van de nachtelijke be-

zoeken, waar ik het net over had en dat mij een fortuintje opleverde. Ik had het goed opgeborgen en daarvan pluk ik nu de vruchten. Ik houd van goede kleren en ik mag wel zeggen, dat ik een goede kleermaker heb. En nu mijn voorstel. U laat mij er niet uitgooien, zie ik?

Inderdaad zat Bonati onbeweeglijk te luisteren, een beetje in elkaar gedoken. Zoals hij daar zat, leek hij precies op een monsterachtige grote pad aan de oever van een plas, loerend op vliegjes.

Hij zei met moeite:

— Wat hebt u te vertellen?

— U bent verzekerd voor een heel groot bedrag. Wordt er bij u ingebroken, dan betaalt de Continental u een heel groot bedrag uit, tot een maximum van honderdvijftig duizend pond, in overeenstemming met wat er gestolen is. Nu zit er op het ogenblik maar een bedroefd beetje in die kast daar. Maar veronderstel nu eens, dat er voor een zeer grote waarde juwelen in opgeborgen was?

— Die heb ik niet, zei Bonati nijdig en ongeduldig.

— U niet, maar ik wel. Voor een waarde van ruim honderd duizend pond.

— Echte? hijgde de juwelenhandelaar.

— Maar mijnheer Bonati, hoe heb ik het nu? Denkt u, dat er hier een gek tegenover u zit? Nagemaakte natuurlijk. Maar wat doet dat er toe? De hoofdzaak is, dat de inspecteur morgen voor een kapitaal aan diamanten in de kas vindt. Diezelfde nacht kom ik bij u inbreken. Een week later toucheert u de verzekeringssom, en wij delen de opbrengst. Wat zegt u van dat plannetje? Is het niet grandioos?

HOOFDSTUK II.

MIJNHEER BONATI STEM TOE

Zeker wel een kwartier bleef Bonati in dezelfde houding zitten.

Over zijn brede gezicht liepen korte rillingen. Zijn ogen hadden een glazige uitdrukking. Niemand kon zeggen wat er in die korte tijd in zijn geest omging. Misschien dacht hij aan zijn dochter, de enige waarvan hij op aarde werkelijk hield. Misschien aan zijn eigen behoefte, aan luxe, aan het mogelijke aan de vreselijke gevolgen daarvan.

Nu beurde hij langzaam zijn hoofd op en vroeg toonloos:

— Hoe bent u er eigenlijk toe gekomen, mijnheer Canteloupe, om juist mij zo'n voorstel te doen?

— Wel, heel eenvoudig omdat ik een mensenkenner ben, mijnheer Bonati. Denkt u niet, dat inbreken een zo eenvoudige zaak is, als men wel eens veronderstelt? Integendeel, er komt heel wat kennis en handigheid bij te pas. Denkt u soms, dat ik niet eerst een studie van uw geval gemaakt hebt, van uw levenswijze, van uw maatschappelijke positie, ja zelfs van uw vrienden? Ik weet welk automerk uw dochter heeft, ik weet hoeveel uw renpaarden kosten, of liever gezegd gekost hebben, want u hebt het laatste juist drie maanden geleden weggedaan. Ik ken zelfs uw karakter vrij goed en daarom geloofde ik het er op te kunnen wagen. De zaak is overigens vrij eenvoudig en volgens mij is er geen gevaar bij.

— Geloof u? En als de inspecteur

merkt, dat de juwelen vals zijn?

— Als hij dat doet, dan wil ik het hele vrachtje inslikken, al zou ik erin stikken, zei Canteloupe met dezelfde vreemde glimlach. Dan is hij knapper, dan waarvoor ik een inspecteur van een levensverzekering houd. Het zijn hele goede imitaties, mijnheer Bonati, prachtig vakwerk, dat ik u wil lenen.

— En zou ik die kast open moeten laten staan voor u? vroeg Bonati schor met zijn doodsbleke gezicht nu vlak bij dat van de inbreker.

— Dat zou natuurlijk de hele zaak bederven. Geen sprake van. Zij moet wel degelijk geforceerd worden. En ik wil u wel zeggen dat ik aan drie uren ruimschoots voldoende heb. Ik ken die Chatwoods. Zien er verbazend grimmig en solide uit, maar ik weet wel waar ik ze moet kittelen. Ik vraag alleen maar, dat niemand mij lastig valt.

Het was duidelijk, dat Bonati nog steeds in een zware tweestrijd stond. Na een poosje vroeg hij:

— Wie waarborgt mij dat je mij naderhand niet verraden zal?

— Mijn woord zal u wel weinig zeggen, antwoordde Canteloupe sarcastisch. Ik zeg dus liever, dat mijn eigen belang u de nodige garanties geeft. Want, niet waar, als ik ons afspraakje wereldkundig maak, dan verraad u mij op uw beurt, en dan draai ik er voor minstens acht jaren in en ik ben niet meer op een leeftijd om mij dat nog te kun-

nen permitteren.

— Je sprak over de helft, als ik mij niet vergis, weet je wel, dat dat een geweldig hoog bedrag is?

— Misschien wel. Het zal er van afhangen, hoeveel Continental u zal uitbetalen. Maar bedenk wel, dat ik grote risico's loop, groter dan u zelf, want ik kan onder het werk door een agent worden gesnapt en dan zou ik er bij zijn. Vergeet ook niet, dat de opbrengst voor u zuivere winst is. U hebt er niets anders voor te doen, dan mij rustig mijn gang te laten gaan en te zorgen, dat die oude vent, die mij heeft aangediend, mij niet in de weg loopt. Ik weet, dat u nog een bediende hebt, maar die slaapt op de zolderverdieping, net als het kamermeisje. De chauffeur woont boven de garage. U ziet, dat ik goed op de hoogte ben. Hoe is het, gaat u ermee akkoord?

Bonati scheen nog te aarzelen en de sluwe Canteloupe ging verder, terwijl hij de as van de sigaar tipte, die hij uit het kistje had genomen en had aangestoken:

— Denk er goed aan wat de naaste toekomst u zal brengen. U zult, om te beginnen, niet eens aan uw geldelijke verplichtingen kunnen voldoen en zodra men dat merkt, zullen ook de andere schuldeisers als gieren op u afvliegen. Uw dochter zal gezelschapsdame kunnen worden, of iets in die geest, terwijl u met de helft van honderd vijftig duizend pond heel wat kunt doen. Over een paar jaar zullen de zaken wel weer beter gaan en tot zolang kunt u het dan gemakkelijk uitzingen.

Het is mogelijk, dat al die redeneringen Bonati nog niet zouden hebben doen besluiten, maar wat de slimme boef zei over zijn dochter deed hem toehappen.

Want er moet wel even bij verteld worden, dat Bonati ook zo braaf niet was. Maar als vader was hij beslist niet te overtreffen, want hij hield enorm veel van zijn dochter, zijn enig kind. Haar moeder was een jaar of zes geleden gestorven. Eén ding begreep hij niet van Dorrit en dat was, dat zij niet, zoals hij zelf, gek was op rijkdom en

weelde en zich gemakkelijk scheen te kunnen schikken in een eenvoudige levenswijze. Maar dat wilde hij niet, zijn kind moest een soort koningin zijn.

Hij dacht nog even na en vroeg zachtjes:

— Moet ik er bij zijn?

— Ook dat zou niet erg verstandig zijn. U vertrouwt mij toch wel, hoop ik? Als ik gesnapt word, wat ik niet verwacht, zou het een vreemde indruk maken, als de eigenaar van de brandkast rustig stond toe te kijken, lijkt u dat ook niet?

Bonati richtte nogmaals zijn doordringende ogen op de inbreker, die hem rustig aan bleef kijken en zei toen vastberaden, ofschoon zijn stem even trilde:

— Akkoord dan. Ik kan niet anders. Je had net gelijk, ik sta aan de rand van de afgrond. Hoe je dat ontdekt hebt, weet ik niet, begrijp ik niet, maar het doet er ook niets toe. Morgen zal het dus gebeuren. Waar kan ik je vinden, als er soms iets gebeurt, of als de inspecteur zijn bezoek een dag zou uitstellen?

Canteloupe wierp de juwelier een sluwe blik toe en zei, zachtjes lachend:

— Waar ik woon zal ik maar liever niet zeggen. Je kan nooit weten. Maar als u een boodschap voor mij hebt, dan zal ik die zeker krijgen, als u ze afgeeft bij Mike Drebbe, dat is de waard van een café in Tower-Street, vlak bij de rivier. Er hangt een gouden anker boven de deur. De man is volkomen betrouwbaar. Een andere zaak is, of het wel verstandig van u zou zijn, daar in de buurt te komen. Denk er om, dat een verzekeringsmaatschappij wantrouwend is. En bovendien, hoe minder mensen iets van de zaak af weten, des te beter het is.

— Je hebt gelijk en ik zal het alleen maar doen als het beslist noodzakelijk is. Ik kan wel een taxi-chauffeur sturen. En nu, wanneer breng je de naamak?

In plaats van te antwoorden tilde Canteloupe kalm de actetas van de grond, maakte het slot met een sleutel-tje open, stak zijn hand in de tas en

haalde een aantal sieraden te voorschijn, die Bonati verstomd deden ziten, zo uitstekend waren zij nagemaakt.

Hij als vakman, en bovendien nu hij gewaarschuwd was, zag nu wel, dat ze vals waren, maar het was onwaarschijnlijk dat een inspecteur van een verzekeringsmaatschappij, die het nogal druk had, zou merken, dat die kostbare stenen, die fraai gezette diamanten, die glanzende parels samen geen honderd pond waard waren.

Terwijl Bonati met grote ogen zat te kijken en de stenen betastte, zei de inbreker, altijd even zakelijk en rustig:

— Nu zou het misschien aan te raden zijn, dat spul in bijzijn van getuigen in de kast te doen. U hebt een boekhouder, een jonge snuiter, die een oogje heeft op uw dochter. O, wist u dat niet? Merkwaardig, hoe blind vaders soms zijn. Ik ken er trouwens meer, die haar drommels lief vinden en wel eens een kansje zouden willen wagen.

Het gezicht van de juwelier kreeg een dreigende uitdrukking, toen hij naar Canteloupe toeliep en siste:

— Ik waarschuw je, kerel en nu voor de laatste keer, om niet op die manier over mijn dochter te spreken. En wat je daar zegt over mijn boekhouder is onzin.

— Nog beter, zei Canteloupe. Roep dat knulletje dan binnen, als ik weg ben, zeg dat een bezoeker je die dingen in commissie heeft gegeven en laat ze hem desnoods zelf wegsluiten. O pardon...

Deze laatste uitroep was hem ontsnapt, omdat plotseling de deur naar de gang open was gegaan en Dorrit op de drempel verscheen. Zij was gekleed om uit te gaan en bleef een ogenblik weifelend staan toen ze de onverwachte bezoeker zag. Toen dwaalden haar ogen even over de juwelen, die op het bureau van haar vader lagen. Bonati had er haastig een vel papier over willen gooien, maar hij was te laat. Zijn verwarring ontging haar echter en zij zei, terwijl ze een stap in de kamer deed:

— Neem mij niet kwalijk, als ik stoer, vader, maar ik wist niet dat je bezoek

had. Ik ga even naar Nelly Shirling, ze is ziek, het arme kind. Misschien kom ik niet lunchen. Dat wilde ik je alleen maar even zeggen.

Zij knikte haar vader vriendelijk toe, knikte even tegen de bezoeker en verliet de kamer, met een onaangenaam gevoel. Zij had namelijk de blik gezien, die de bezoeker haar door zijn half dichtgeknepen ogen had toegeworpen en die haar tamelijk onbeschaamd was voorgekomen.

Gelukkig maar dat paps niets had gezien. Die maakte zich altijd zo kwaad, als een heer haar wat aandachtig opnam en deze bezoeker was niet bepaald een heer en droeg zijn dure kleren als een soort vermomming. Paps kwam toch dikwijls met onprettige mensen in aanraking, maar dat bracht zijn beroep nu eenmaal mee. En met die wijsgerige opmerking schoof zij de herinnering aan de brutale vreemdeling en zijn onderzoekende, glinsterende oogjes ver van zich af, stapte in haar wagen en reed weg, naar haar zieke vriendin Nelly.

— Een deksels mooie meid, bromde Canteloupe, half binnensmonds en keek nog altijd naar de dichte deur.

Bonati hoorde het niet, of deed alsof hij het niet hoorde en zei kortaf:

— Ik zou nu maar verdwijnen. U hoort van me, zodra alles achter de rug is. Direkt zal ik Munroe binnen roepen, die later zal kunnen getuigen. Ga maar langs dezelfde weg weer weg, ze behoeven je in het kantoor niet te zien.

— Dat zou ik ook denken, zei Canteloupe grinnikend, terwijl hij opstond de tas weer sloot en zijn hoed en wandelstok van de vloer oppakte.

Hij was al bij de deur, voor hij weer sprak. Hij zei op rustige toon:

— De helft van wat de maatschappij uitkeert. Adieu, Bonati en tot ziens, tot overmorgen, hoop ik. En zorg ervoor dat ik bij dat werk niet gestoord word, dat is alles wat ik je vraag.

Toen verdween hij en de deur ging zo zacht dicht, dat Bonati er niets van hoorde. Ook hij hoorde geen voetstappen van de vertrekkende inbreker.

Hij bleef nog lang stil zitten, met

zijn hoofd in zijn handen, kijkend naar de juwelen.

Toen nam hij met trage gebaren een paar kartonnen doosjes uit een la en deed er de sieraden in. Toen mompelde hij in zichzelf:

— De kerel spreekt me al met jij en jou aan. Ik ben zijn kornuit, zijn medeplichtige, dat is waar. Maar ik zie geen uitweg, ik zie er echt geen uitweg meer.

Hij drukte op een electrisch belletje en een ogenblik later kwam Ralph Munroe de werkkamer binnen. Bonati nam hem een ogenblik zwijgend op. En niet bepaald vriendelijk. Wat die boef van een Canteloupe net gezegd had, hoorde hij nog altijd. Stel je voor, dat het waar was, dat die jongen met zijn salaris van tien pond sterling in de week het werkelijk gedurfd zou hebben een kans te wagen bij zijn mooie Dorrit, die eigenlijk nog te goed was voor een her-tog.

Hij zei kortaf en tamelijk nors:

— Ik heb net een bezoek gehad van een zakenrelatie, die mij deze dingen in commissie heeft gegeven, Munroe. Neem je blocnote en maak er een lijstje van. En sluit ze dan weg. Ik hoop, dat ik er gauw een koper voor zal vinden.

— De naam van de eigenaar? vroeg Munroe zakelijk, terwijl hij zijn blocnote en vulpen uit zijn zak haalde.

— Charles Clifton, antwoordde Bonati op goed geluk, de eerste de beste naam noemend, die hem inviel.

Toen deed hij een van de doosjes open, pakte er een snoer parels uit en begon:

— Een paarlen halssnoer, bestaande uit twintig grote en dertig kleine parels, voorzien van een gouden steekslot, geschatte waarde vierduizend pond...

Zijn stem klonk eentonig. Werktuigelijk somde hij alles op. Na de parels volgden de edelstenen. Er waren een paar ringen bij, die nader omschreven werden.

Terwijl hij alles noteerde, wierp Munroe nu en dan een blik op de glinsterende sieraden, die weer in de doosjes gedaan werden, nadat hij ze op zijn lijstje had genoteerd.

Toen het laatste doosje weer gesloten was, beval Bonati:

— Laat het lijstje overtikken en maak er een paar doorslagen van. Sluit eerst die dingen in de kast weg.

Hij had zijn sleutelbos te voorschijn gehaald en gooide hem achteloos naar Munroe toe.

Deze liep naar de zware kast, een stevig, modern meubel, verzette de letterschijf, stak de sleutel in het slot en trok de deur open.

Een voor een zette hij de doosjes met de sieraden op een van de stalen planken. Hij was juist hier mee bezig, toen de deur naar de gang weer openvloog en Dorrit binnenkwam. Zij zag Munroe niet direct, die half door de openstaande brandkastdeur verborgen was en zei, met een bleek gezicht:

— Met Nelly is het heel erg, vader. Ik mocht nu beslist niet bij haar, op last van de dokter en daarom ben ik zo gauw terug. Morgen wordt ze geopeerd en dan duurt het nog wel drie of vier dagen, voor ik even met haar mag praten. Het is zo vreselijk... O, neem mij niet kwalijk, mijnheer Munroe, ik had u niet gezien.

Ralph was juist weer te voorschijn gekomen en nam het laatste doosje van het bureau. De jonge mensen keken elkaar aan. Allebei bloosden ze plotseling. Ralph draaide het doosje om en om in zijn handen, blijkbaar heel verlegen, totdat het uit zijn handen open op de grond viel.

Bonati gromde ongeduldig. Maar gelukkig waren het maar een paar losse diamanten, die over de vloer waren gerold.

— Ik zal u even helpen, mijnheer Ralph, zei Dorrit en gedienschtig knielde zij en hielp hem zoeken. Zij kon er toch onmogelijk iets aan doen, dat nu en dan haar hand en de zoekende hand van Ralph elkaar aanraakten.

De vluchtelingen, twaalf in getal, waren vrij snel gevonden en, nadat het aantal was gecontroleerd met het lijstje, werden ze weer in het doosje gedaan.

Ralph Munroe had een vuurrode kleur, toen hij opstond en het doosje

zwijgend in de kast zette, die hij daarna afsloot. Hij gooide de lettercombinatie weer door elkaar en gaf de sleutelbos aan Bonati terug, die hem zijwendend en met gefronste wenkbrauwen opnam.

— Heeft u mij nog nodig, mijnheer Bonati, vroeg de jonge boekhouder.

— Neen, antwoordde deze kortaf.

Ralph boog voor het jongemeisje en verdween naar het kantoor aan de voorkant van het huis.

Bonati tikte een tijdje ongeduldig met het einde van zijn potlood op het blad van zijn bureau en vroeg toen:

Dorrit?

— Wat denk jij van die Munroe,

— Wat ik van hem denk, vader? vroeg het meisje in verwarring. Wel, ik vind hem een heel aardige en fatsoenlijke jongen. Waarom vraagt u dat?

— Omdat mij iets ter ore is gekomen dat mij niet erg bevalt en omdat ik net nog een paar dingen heb gezien, die mij nog veel minder bevallen. Ik wil niet al te diep op de zaak ingaan, maar je moet wel begrijpen, dat er een hele grote afstand is tussen de boekhouder Ralph Munroe en de dochter van de diamanthandelaar Bonati. Begrijp je wat ik bedoel?

Het meisje keek hem verwijtend aan, liep langzaam naar de deur, greep de knop en toen pas zei zij, als een pruilend kind:

— U bent een hele slechte, een hele onnatuurlijke vader. U hebt uw dochtertje groot verdriet aangedaan. Ik houd niet meer van u als u zulke dingen zegt. En, om elkaar even heel goed te begrijpen: Rijkdom interesseert mij niets.

En na deze woorden, wipte zij vlug de kamer uit en liet Bonati verbijsterd achter.

Een paar minuten later werd hij opgeschrikt door de oude Hopkins, die hem kwam zeggen:

— Daar is mijnheer Hatterman, mijnheer.

— Wie is dat? vroeg Bonati ongeduldig.

— De inspecteur van de Continental, mijnheer.

— Ik heb die naam nooit gehoord. De inspecteur heet anders. En waarom komt hij een dag te vroeg?

Hopkins haalde zijn schouders op en antwoordde:

— Dat weet ik niet, mijnheer. Maar hij is inspecteur van die maatschappij. Hij heeft mij zijn kaartje laten zien.

— Maar wat drommel, waarom komt hij een dag te vroeg? Enfin, laat hem dan maar binnen.

En in zichzelf, zei hij:

— Wat doet het er ook toe, de rommel zit nu toch al in de brandkast.

Hij probeerde kalm te worden, maar toch voelde hij een zekere verwarring, toen Hopkins de bezoeker binnen liet, een rijzige man, met wit haar, een keurig bijgehouden snor, die hem een beetje op een Fransman deed lijken en heldere, grijze ogen.

Hij was goed gekleed en droeg een bril met een gouden montuur, een ouderwets model met ovale glazen. Hij had een tas van geel leer onder zijn arm en begon direkt zakelijk:

— Ik ben inspecteur van de Continental, mijnheer Bonati. Mijn naam is William Hatterman. Ik kom, wanneer het u tenminste gelegen komt, even de staat van uw voorraad opnemen. Hier is mijn aanstelling. Collega Grey is verhinderd.

— Maar waarom komt u een dag te vroeg? De inspecteur komt altijd op de tweede van de maand. Voor zover ik weet, is het vandaag pas de eerste.

— Dat feit is ook mij niet ontgaan, mijnheer Bonati, antwoordde Hatterman met een fijn glimlachje. Morgen moet ik echter de stad uit. Ik beloof u, dat ik u niet lang zal ophouden.

Bonati haalde zijn schouders op, pakte zijn sleutels weer uit zijn zak, stond op en ging de brandkast open maken. Hij zorgde er wel voor, dat de bezoeker hem niet op de vingers kon kijken. Hoe minder personen de lettercombinatie kenden, hoe beter. Hij trok ten slotte de zware deur open en zei kortaf:

— Gaat uw gang.

Daarop ging hij weer in zijn bureaustoel zitten en deed alsof hij zich verder niet bekommerde om wat de in-

specteur deed, maar in werkelijkheid klopte zijn hart in zijn keel en voelde hij prikkelende zweetdruppeltjes op zijn slapen. Het was nu erop of eronder. Grey was een sukkel geweest, maar wie zei hem, dat deze Hatterman geen verstand had van juwelen?

De inspecteur was intussen al naar de kast toegelopen, telde vlug en handig een pakje bankbiljetten, overtuigde zich van de inhoud van een stalen kistje, dat goudgeld en wat diamantjes bevatte en opende toen een voor een de kartonnen doosjes.

Bonati voelde zijn hart een ogenblik stilstaan, toen de scherpe, grijze ogen de paarlen halsketting en de schitterende diamanten bewonderden.

Het leek wel alsof de minuten voorbijkropen.

Hij kreeg een zalig gevoel van opluchting toen Hatterman het laatste doosje weer in de kast schoof, de deur dicht drukte en met een veelbetekenende glimlach zei:

— Ik zie tot mijn genoegen, dat de

zaken weer goed gaan, mijnheer Bonati. U hebt daar voor een fortuin in uw brandkast liggen. Ik houd u niet langer op. Uw premie moet vandaag betaald worden en de kasloper zal direkt wel komen. Adieu, mijnheer Bonati, ik zie dat u het erg druk hebt. U hebt toch zeker een lijstje van die voorwerpen?

— Natuurlijk, gromde Bonati.

— Ik taxeer de waarde op niet veel minder dan tachtig duizend pond. Ben ik er ver naast?

— Zoveel zal het wel zijn ongeveer, gaf Bonati toe. Adieu, mijnheer Hatterman.

— Tot ziens, mijnheer Bonati.

En de inspecteur verdween. Maar toen hij een straat verder was, stond hij stil, voor de etalage van een boekhandelaar en mompelde in zichzelf, zonder iets van de boeken te zien:

— Wat heeft dat voor de drommel te betekenen? Waarom bewaart Bonati voor een paar duizend pond valse juwelen in zijn brandkast?

HOOFDSTUK III.

DE INBRAAK

Het was die nacht heel erg donker. Men had dan ook hele scherpe ogen moeten hebben om omstreeks half een in de nacht, een gedaante te kunnen onderscheiden, die zich scheen los te maken van de muur van een oud fabrieksgebouw, dat in een zijstraat van Exeter Road lag.

De gedaante was met een paar sprongen de zijstraat over en werd opnieuw opgeslokt door de duisternis.

Een paar seconden later dook zij weer op, was even in het licht van een straatlantaarn te zien en de vrienden van de man zouden hem hebben kunnen herkennen als David Canteloupe, de brutale, sluwe inbreker.

Hij stond een ogenblik aandachtig te luisteren en ging zich toen bezig houden met het slot van een laag tuindeurtje in de muur, om een soort binnenplaats.

Het moest wel een heel eenvoudig slot zijn, of Canteloupe was een meester in zijn vak, want hij had het oude deurtje binnen een minuut open.

Een ogenblik stond Canteloupe verschrikt stil, maar toen hij niets verdachts hoorde, liep hij de binnenplaats op en sloot het deurtje weer achter zich.

Hij had zeker al een studie gemaakt van de omgeving, want, ofschoon zelfs een kat nauwelijks iets had kunnen onderscheiden, stak hij vlug de binnenplaats over, liep onder een laag poortgewelf door en kwam zo in een smalle doorgang tussen twee rijen tuinen, met op geregelde afstanden achterdeuren, of soms ook wel hekken.

Het huis van Bonati was heel oud en er lag nog een flink stuk grond aan de achterkant, waarvan Dorrit een

prachtige tuin had laten maken.

Voor het hek van die tuin stond Canteloupe stil.

Het was afgesloten met een ketting en een hangslot maar voor een vakman als Canteloupe had het net zo goed met een stukje touw gesloten geweest kunnen zijn.

Binnen een halve minuut had hij het slot los weten te krijgen en het hek draaide langzaam open.

Vandaar tot aan de achterdeur van het grote huis liep een smal klinkerpad, met links en rechts kleine grasvelden en bloemperken.

Canteloupe volgde dit pad en toen stuitte hij op de volgende hindernis... de ramen.

Hij maakte een tas met glinsterende instrumenten open, zocht er een paar uit en ging aan het werk. Nu en dan hield hij op om te luisteren. Maar niets liet zich horen, behalve nu en dan het geluid van een taxi, die langs de Exeter Road reed, of het gedreun van een late autobus.

Onverstoorbaar en in een prima humeur ging Canteloupe verder met zijn werk. Zo'n soepel baantje had hij nog nooit gehad. Het ging als gesmeerd. Hij wist wel, dat hij niet gestoord zou worden, ook al was hij ervan overtuigd, dat zijn goede vriend Bonati op dit ogenblik klaarwakker in bed lag.

Maar al hoorde hij iets, hij zou zeker niet te voorschijn komen, ha, ha. Het raam was met een ijzeren luik gesloten, maar Canteloupe forceerde het door een stalen wig in een voeg te drijven en, met behulp van een verlengstuk, dat als een hefboom werkte, die voeg groter te maken, totdat de afsluiting

met een droog geluid afknapte en hij het luik kon optillen.

Het raam bood toen zelf geen weerstand meer en de inbreker klom naar binnen. Canteloupe hoefde niet eerst uit te vinden waar hij was, want hij kende het huis al op een prik, nog voor hij zijn voorstel aan Bonati ging doen. Hij zou er zeker niet aan gedacht hebben, deze afspraak te maken, als hij niet met zekerheid had geweten, dat de stalen brandkast zo slecht gevuld was, dat het de moeite waar een gevaarlijke inbraak zeker niet zou lofen.

Gevaarlijk zou deze onderneming zeker geweest zijn, want Bonati had zijn huis laten voorzien van een alarminrichting. En dat was juist het enige, wat deze nacht buiten werking zou worden gesteld. Men zou later net moeten doen alsof de inrichting defect was geweest, want het was onmogelijk haar van buiten af buiten werking te stellen.

Hij dacht hieraan, terwijl hij door een ruime kamer liep, een deur open maakte en de gang inliep, die van de dienstvertrekken naar de voorkant van het huis liep.

Nu pas deed hij zijn zaklamp aan, omdat hij wel wist dat men het nergens buitenshuis zou kunnen zien.

Op vijf passen afstand van de grote keuken, waarvan de deur openstond, begon de diensttrap naar de eerste verdieping, die alleen door het personeel werd gebruikt. Canteloupe luisterde nog even aandachtig en ging toen naar boven.

In het hele huis heerste een diepe stilte. Het was duidelijk, dat iedereen al naar bed was. Hij wist, dat er geen ander licht brandde, dan een kleine nachtlamp in de vestibule, die nauwelijks die grote ruimte tot in alle hoeken kon verlichten.

Een vrij lange gang bracht hem tot aan de monumentale trap, die naar de vestibule voerde.

Hier deed hij zijn lamp weer uit en sloop de trap af. Even bleef hij met kloppend hart staan en toen vloekte hij in zichzelf, omdat hij geschrokken was van de onbeweeglijke gedaante van

een van de ridders in zijn koperen harnas, die met gesloten vizier beneden aan de voet van de trap stond.

De deur van de werkkamer bleek op slot te zijn, maar Canteloupe hield er een hele verzameling kamersleutels op na; de vierde paste en de deur naar het werkvertrek ging open.

Hij wilde al naar het raam lopen, om als het moest, de gordijnen te laten zakken, toen hij merkte, dat dit al gebeurd was.

Hij deed de deur weer heel zacht achter zich dicht, overtuigde zich, dat ook de tussendeur naar de rookkamer gesloten was en knipte opnieuw zijn zaklamp aan. Langzaam liep hij naar de brandkast toe, in zichzelf grinnikend.

Het was zeker een stevig, modern meubel maar hij had stevige en heel moderne werktuigen. Hij zou wel eens laten zien, wat de beroemde Canteloupe presteerde. Binnen een uur, hoogstens anderhalf, zou die brandkast het moeten opgeven, of hij zou zijn verdere leven doorbrengen op een hofje.

Hij zette de zware tas neer, die hij zo goed mogelijk verborgen had onder zijn jas, maakte ze open en nam er verscheidene voorwerpen uit. Er was een kleine zuurstofcilinder bij, een snijbrander en een blikken doosje met een grof, grijs poeder gevuld: termiet.

Vlug maakte hij de spullen klaar, trok een paar gummihandschoenen aan en deed daarover weer een paar leren handschoenen met lange kappen, die bijna tot aan zijn elleboog kwamen.

Hij zette vervolgens de sterke zaklantaarzen zodanig op een stoel, dat het licht op de brandkast scheen en ging aan het werk.

Canteloupe was blijkbaar een man van grote ervaring op dit gebied, want alles ging heel zachtjes en men hoorde niets anders dan het zachte suizen van de verblindend witte vlam, die het staal rondom het slot wegvrat. Het licht was zo sterk, dat de inbreker zijn ogen moest beschermen met een bril met zwarte glazen en de hitte was zo groot, dat hij het toestel alleen kon hanteren, dank zij de leren handschoenen. Er sproeide een regen van witte vonken

van het gloeiende metaal, die meestal dadelijk uitdoofden, nog voor zij de vloer bereikten.

En de rest doofde dadelijk uit op het vochtige zeildoek, dat Canteloupe voor de kast op de grond had uitgelegd.

Nadat hij het staal, rondom het slot bijna een centimeter diep door de steekvlam had laten wegsmelten, nam hij zijn boor.

Hij koelde het nog gloeiende metaal zoveel mogelijk af door er olie tegen aan te spuiten en drukte toen de scherpe boor in het nog weke staal.

De wand, die nu immers veel dunner was geworden, bood nu niet lang weerstand en hij wist een kring van gaten te boren. Een voor een stak hij er het einde in van een voorwerp, dat veel leek op een blikopener, maar dan in het groot.

De hefboom, die vierdelig uitgeschroefd kon worden, was wel een meter lang en het kostte hem niet veel moeite op die manier de gaten met elkaar te verbinden. Tenslotte kon hij een stuk uit de deur breken, bijna een hand groot, waar hij gemakkelijk zijn arm doorheen kon steken.

Juist op die hoogte bevond zich de stalen plank, waarop de doosjes stonden en hij hoefde niets anders te doen, dan ze een voor een naar zich toe te halen.

Hij had toen bijna twee uren gewerkt en was knap moe. Hij had net het laatste doosje van de plank genomen en het open gemaakt om te zien of er nog alles in zat, toen hij met de lenigheid van een kat, verschrikt uit zijn gebukte houding opsprong.

Want het was plotseling helemaal licht geworden in het grote vertrek.

Hij keek om, driftig, in de verwachting, dat hij Bonati zou zien, die zijn ongeduld niet had kunnen bedwingen en zijn gezicht vertrok, toen hij een hem totaal onbekende heer vlak achter zich zag staan, keurig in het zwart, met wit haar, in het midden gescheiden en een nog donkere snor, terwijl zijn ogen schuïl gingen achter een ouderwetse, goud gerande bril.

Daze man keek heel rustig naar hem,

met zijn handen in zijn zij en zei nu zacht:

— Eigenlijk had ik je hoger aangeslagen, vriend. Naar je instrumenten te oordelen dacht ik, dat je aan anderhalf uur genoeg zou hebben. Nee, blijf met je handen uit je zakken en steek ze liever in de hoogte.

— Zo, is dat zijn truc? zei Canteloupe met een gemeen lachje. Wat denkt hij er mee te bereiken, die oude schurk? Nu zit hij nog dieper in de put.

— Aha, je schijnt me voor een inspecteur van politie aan te zien? Maar je vergist je, beste vent. En mijnheer Bonati heeft zich, tenminste wat dit betreft, volkomen correct gedragen. Voor zover ik weet, slaapt hij nu rustig, tenminste hij is in zijn slaapkamer. Je handen nog wat hoger, alsjeblieft?

Een van zijn eigen handen, die in de zij hadden gesteund, draaide een beetje naar voren en Canteloupe zag een revolver, die hem tot snel handelen aandreef. Hij was een inbreker, die er niet van hield, als het maar even te vermijden was, gewelddadig op te treden en die zich in het onvermijdelijke wist te schikken.

Wat er eigenlijk aan de hand was en hoe die oude baas met zijn snor hier kwam, of wie hij was, Canteloupe had er niet het flauwste idee van. Maar hij zag de browning en dat was voldoende. Langzaam stak hij zijn armen in de lucht, nieuwsgierig naar de afloop. Want hij begreep nu zelf wel, dat deze man geen politieman kon zijn. Daarvoor was hij veel te oud en als het zo was, dan zou hij hem zeker niet twee uren lang rustig zijn gang hebben laten gaan.

De heer met de snor was met één stap vlak bij hem en doorzocht vlug en met geoefende hand alle zakken van de inbreker.

Hij vond een scherpgeslepen dolkmes, een boksbeugel, een korte knuppel van stijf leer met een loden knop en tenslotte een ouderwetse revolver, een Bulldog. Het was er nog eentje, waarin patronen met een pennetje werden gebruikt, dingen, die niet meer gemaakt worden, omdat de centrale per-

cussie overal het slaghoedje met het ontstekingspennetje verdrongen heeft.

— Ik zie, dat je een zachtmoedig man bent, mijnheer... hoe is je naam eigenlijk?

— Ik zie niet in waarom ik je die zou vertellen, antwoordde Canteloupe nors. Ik zou wel eens willen weten wie jij eigenlijk bent?

— Het is wel de omgekeerde wereld, maar ik wil hoffelijker zijn dan jij. Ik ben John Raffles.

Canteloupe schrok. Hij was niets voor niets al meer dan achttien jaren bij het vak, van kindsbeen af en hij kende die naam drommels goed. Persoonlijk had hij nooit aan die strijd meegedaan maar zijn kameraden hadden meermaals verteld over de meedogenloze worsteling tussen de grote avonturier en de benden.

Hij stond gewoon verstomd en keek Raffles hulpeloos aan en tenslotte vroeg hij:

— Mag ik mijn armen nu weer laten zakken? Ik word moe in mijn schouders.

— Ga je gang, als je maar geen grapjes uithaalt. Ik geloof, dat ik je tronie pas kort geleden gezien heb in een dievenkroeg ergens in East-End. Zou je me niet liever je naam zeggen? Dat zou ons gesprek even makkelijker maken.

Canteloupe haalde zijn schouders op en antwoordde mistroostig:

— Ik zie ook niet in, waarom ik nu nog verstoppertje zou spelen. Ik begrijp wel niet, wat je van plan bent, maar ik hoop dat ik het nog te horen krijg. Hoe ik werkelijk heet, gaat je niets aan, noem mij maar David Canteloupe, onder die naam ben ik bekend bij de maats.

— Een charmante naam, prees Raffles. Mijn beste David Canteloupe, wij hebben niet veel tijd te verliezen en ik zal je dus in het kort mijn aanwezigheid hier verklaren. Ik heb mij vanochtend voorgedaan als inspecteur van de verzekeringsmaatschappij, waarbij onze grote vriend Bonati tegen diefstal en inbraak verzekerd is. Je moet weten, dat ik zelf bepaalde plannen had met deze kast, die je zo keurig open hebt gemaakt, maar ik wilde van tevoren we-

ten, of het de moeite waard zou zijn. Het zal jou ook wel niet ontgaan zijn, dat de grootte van de brandkasten tegenwoordig, helaas, omgekeerd evenredig is aan hun inhoud. De zaken gaan overal slecht, kortom de meeste brandkasten lonen de moeite van het zware werk niet eens meer. Ben je het met mij eens?

— Het vet is van de ketel, bromde Canteloupe nijdig. Daarom heb ik ook deze nieuwe methode gekozen. Of weet je soms niet wat ik heb afgesproken met die oude gannef van een Bonati? Voegde hij er haastig en voorzichtig aan toe.

— Ik kan het nu wel raden, antwoordde Raffles met een glimlach. En ik zal je zeggen waarom. Als inspecteur liet ik de kast voor mij open maken, ik keek zelf in de doosjes, die daar staan en ik heb gelukkig, genoeg verstand van juwelen om direkt te kunnen zien of ze echt zijn. Nu, de rommel in de cartonnen doosjes is vals, ik verwachtte dus een of ander slinks streekje, want ik ken mijn vriend Bonati wel een beetje. Als die valse rommel dezelfde nacht gestolen werd, zou de maatschappij een heel groot bedrag hebben moeten uitbetalen, dacht ik. En het lag dus voor de hand, dat ik onmiddellijk dacht aan een afspraak tussen Bonati en een of andere beroepsinbreker. Daarom ging ik hierheen en je aanwezigheid bevestigt dat ik goed gezien had.

— Waarom heb je me, voor de duivel, dit karweitje dan laten afmaken? mopperde Canteloupe, nijdig.

— Wel, ten eerste omdat ik de valse juwelen wilde hebben, ten tweede, omdat ik altijd het grootste belang heb gesteld in de methodes van mijn collega's. Die bestudeer ik altijd terdege. Je hebt me ook heel wat werk bespaard, vriend Canteloupe.

— En wat wil je met die namaak doen? vroeg Canteloupe, die langzamerhand zijn gewone brutaliteit terugkreeg.

— Dat is mijn zaak, antwoordde Raffles koeltjes. Maar je mag wel weten, dat ik van plan ben er een grap mee uit te halen.

Canteloupe lachte schamper en zei:

— Ik kan mij wel enigszins voorstellen wat voor een grap dat wordt. Je wilt mij uitschakelen en zelf met Bonati de verzekerings-som delen.

Raffles keek de man uit de hoogte aan en antwoordde op ijskoude toon:

— Je vergist je, Canteloupe. Ik heb nooit van zulke oplichterijen gehouden en dat zal ik ook nooit doen. Hoe kon je zelfs op het idee komen, dat ik, John Raffles, zo'n zaakje zou doen met een kerel als Bonati, mij als het ware aan hem overleveren. Nee, het wordt een heel andere grap.

— Maar ik schiet er dan toch maar mijn winst bij in. Of, zal ik misschien dit mooie zaakje nog afmaken en mijn aandeel in de winst van Bonati in ontvangst nemen?

Raffles keek de inbreker met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en gaf ten antwoord:

— Dat ben ik beslist niet van plan. Als je soms mijn mening wilt horen: Ik vind het een lage streek, een verzekeringsmaatschappij, die heel goed werk doet op zo'n manier te beduvelen. En je kent me wel heel slecht, als je denkt, dat ik daar nog bij zou helpen ook.

Canteloupe keek erg teleurgesteld en zei onderdanig:

— Nu, dan zal ik me moeten schikken. Jij bent sterker dan ik. Wat je van plan bent weet ik niet, maar ik zal het veld moeten ruimen.

En hij begon zijn inbrekerswerktuigen bij elkaar te zoeken.

Maar er glom iets in de ogen van de kerel, dat Raffles volstrekt niet beviel, iets gluiperigs, iets verraderlijks. Ook probeerde Canteloupe blijkbaar steeds achter hem te komen, wat Raffles dan met een onopvallende beweging voorkwam.

Canteloupe had nu zijn zware breekijzer opgeraapt en deed alsof hij de vier stukken, waaruit het bestond, los wilde schroeven, om het in zijn tas te kunnen steken. Maar plotseling, met een sprong als een tijger, was hij bij Raffles en hief het zware breekijzer op, alsof hij hem zijn schedel wilde inslaan.

Maar Raffles was op zijn hoede. Hij ontdook behendig de slag en sloeg Can-

teloupe met een verschrikkelijke kaakslag tegen de grond. Ten overvloedige bonsde Canteloupe met zijn hoofd tegen de scherpe kant van de brandkast en bleef roerloos liggen.

— Nu, dat is zo misschien nog maar beter, mompelde Raffles, met een blik op de bewegingloze gedaante. Een lelijk, vals beest, die mijnheer Canteloupe. Hij zou mij zonder pardon de hersens hebben ingeslagen, als ik hem zijn gang had laten gaan. En nu wordt het zaak om voort te maken.

Hij deed vlug de doosjes met de valse sieraden in zijn zakken, draaide het licht uit, gooide toen het slanke lichaam van de inbreker als een zak over zijn schouder, verliet het vertrek en liep de trap af naar de vestibule. Daar gekomen legde hij het lichaam even neer, maakte heel voorzichtig de straatdeur open, luisterde aandachtig en floot toen heel zachtjes, dat onmiddellijk op dezelfde manier beantwoord werd.

Een gedaante kwam dichterbij sluipen en een stem vroeg:

— In orde?

— In orde, Charles. Rijd de auto voor, want wij moeten heel vlug hier vandaan. De gedaante verdween en een ogenblik later kwam een grote, gesloten wagen aanrijden, die voor de deur stopte, terwijl de motor zachtjes bleef lopen.

Raffles trok de deur snel verder open, tilde Canteloupe weer op en droeg hem, zonder enige moeite, naar de auto, terwijl Charles Brand, de trouwe helper van de grote avonturier, het portier openhield.

— Wat heb je daar bij je? vroeg de jongeman verwonderd.

— Dit is David Canteloupe, inbreker met bijzondere kwaliteiten, die wij nu op de koop toe zullen moeten nemen. Ik had liever niet dat men hem daar bewusteloos had gevonden, want dat zou de grap bedorven hebben. Rijd zo vlug mogelijk naar ons huis in Hampstead. Daar zullen wij hem een paar dagen opgesloten houden tot de grap volkomen is uitgewerkt. Hij zou de zaak alleen maar kunnen bederven en dat zou jammer zijn.

HOOFDSTUK IV.

ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN

Een werkster was de eerste, die de inbraak ontdekte. Zij kwam iedere dag om zeven uur, om de kantoorlokalen en de werkkamer van mijnheer Bonati schoon te maken en kreeg de sleutel van die vertrekken van de oude Hopkins, die net was opgestaan.

De vrouw was al verwonderd, toen de deur van de werkkamer, die zij altijd het eerst onder handen nam, op een kier bleek te staan en zij gaf een schreeuw van schrik, toen zij het gordijn voor het grote raam opzij had geschoven en de opengebroken brandkast ontdekte.

Zij begon direkt zo hard mogelijk te gillen en Hopkins was de eerste, die op dit lawaai kwam toelopen en met open mond naar de ravage bleef staren.

Maar hij kwam vrij gauw weer tot zich zelf en klom zo vlug zijn oude benen het toelieten de trap op, hijgend en kreunend, niet alleen van kortademigheid, maar ook van schrik, terwijl hij aan één stuk jammerde:

— O mijnheer. O mijnheer. De kast, de brandkast.

In een ommezien was het hele huis in rep en roer. Dorrit was de derde, die in kennis werd gesteld van de inbraak. Zij begon onmiddellijk zo hard zij maar kon, op de deur van haar vaders slaapkamer te trommelen, terwijl zij riep:

— Opstaan, vader. Maak een beetje voort, er zijn dieven geweest. Uw brandkast is helemaal leeggehaald.

Mijnheer Bonati gaf een schreeuw, die bijna echt klonk, terwijl hij net deed, dat hij erg opgewonden en geschrokken was, door met zijn scheerzeepbakje te rinkelen en met zijn tandenborstel in zijn glas te rammelen.

Maar zijn doodsbleke gezicht, dat de bedienden en zijn dochter zagen, was volkomen echt, want hij had die nacht bijna geen oog dichtgedaan. Telkens was hij wakker geschrokken door onbestemde geluiden, beneden in het huis, die hem gejaagd en ongerust hadden gemaakt.

Omdat hij in zijn rol moest blijven, werd onmiddellijk de politie gewaarschuwd en er verscheen een inspecteur, met twee rechercheurs, die de situatie opnamen. Nu was deze inbraak net zo echt als men zich maar kon voorstellen. De kast was door een meesterhand geforceerd en er lag nog een tas vol met prima inbrekerswerktuigen op de vloer, terwijl een zaklantaarn op een stoel blijkbaar zo lang gebrand had, tot de batterij volkomen leeg was.

De inbreker was dus blijkbaar gestoord en was sneller vertrokken dan zijn plan was geweest, maar de brandkast had hij zo goed als helemaal leeg kunnen maken.

Verder was er een vernield raamluik gevonden aan de achterkant van het huis en men vond een paar heel flauwe voetstappen op het tegelpad van de tuin. Vingerafdrukken werden er aanvankelijk helemaal niet gevonden. Dat zou naderhand het werk worden van de deskundige, die met zijn was, zijn vetpapier en zijn busje met roet zou komen.

Nadat alles was opgenomen, vroeg de inspecteur aan de doodsbleke Bonati die er precies uitzag als iemand, die werkelijk bestolen is:

— Kunt u een opgave doen van de dingen, die in de kast zaten, mijnheer Bonati?

— Dat zou ik wel kunnen, als ik maar niet zo overstuur was. Maar mijn boekhouder, mijnheer Munroe, weet het op een prik, want die heeft er hier een lijstje van gemaakt en hij zelf heeft de dingen in de kast geborgen. De inspecteur spitste onmiddellijk zijn oren.

— Wanneer was dat?

— Gisterochtend. Een schatrijk Amerikaan had mij de juwelen in commissie gegeven. Ik ben geruïneerd, als ze niet onmiddellijk worden teruggevonden.

— Bent u verzekerd?

— Natuurlijk ben ik dat. Maar wat heb ik aan geld? Ik heb honderdmaal liever de juwelen terug.

De inspecteur haalde zijn schouders op en ging verder:

— Wij zullen ons uiterste best doen, mijnheer. Maar wat ik zeggen wilde, zat er nog meer in de kast, behalve die sieraden?

— Hoogstens een duizend pond sterling. Waarschijnlijk nog veel minder.

— Vindt u het niet toevallig, mijnheer Bonati, dat uw kast net in deze nacht werd opengebroken?

Bonati werd nog een tikje bleker en stotterde met moeite:

— Dat is inderdaad heel vreemd. Maar het kan natuurlijk toeval zijn.

— De politie gelooft liever niet zo spoedig aan het toeval, mijnheer Bonati. Is die mijnheer Munroe al lang bij u in dienst?

— Al vijf jaar. Maar u gelooft toch niet...

— Mijnheer Bonati, wij moeten alle mogelijkheden onder ogen zien.

— Maar, als Munroe werkelijk zo krankzinnig zou zijn geweest, dat te doen, dan had hij toch veel gemakkelijker de kast kunnen openen met behulp van de lettercombinatie. Want die kende hij.

— Was hij de enige, die dat wist?

— Ja, behalve ik was hij de enige.

— Maar mijnheer Bonati, dan zou die jongeman wel heel dom zijn geweest, als hij dat zo gedaan had, want dan had de verdenking onmiddellijk op hem moeten vallen. Hoe laat komt hij gewoonlijk op kantoor?

— Om negen uur.

— Dat is er nu nog tien minuten van. Wij zullen wel eens zien wat hij te zeggen heeft, tenminste, als hij komt opdagen.

Op dit ogenblik deed Dorrit, die bij het hele gesprek aanwezig was geweest, een stap naar voren.

Zij was doodsbлек en haar stem trilde van verontwaardiging toen zij uitriep:

— Hoe durft u zelfs praten over zulke dingen, vader. U weet toch heel goed, dat Ralph, dat mijnheer Munroe tot zoiets niet in staat is. Hij heeft u altijd trouw gediend, al had hij met zijn kennis en zijn bekwaamheid heel gemakkelijk ergens anders een baantje kunnen krijgen.

Bonati fronsde zijn wenkbrauwen en beet zich op zijn lippen. Het was heel onaangenaam voor hem dat zijn dochter in het openbaar partij trok voor die jongen, met wie zij toch nooit zou trouwen, zolang hij, Bonati, het zou kunnen tegenhouden. De inspecteur had goede oren en hij had in de uitroep van het meisje woede en nog iets anders wel gehoord. En hij besloot, dit spoor voorlopig maar eens te volgen.

Precies om negen uur was Ralph Munroe op zijn post en de inspecteur moest erkennen, dat hij een bijzonder goed acteur moest zijn, als zijn schrik bij het zien van de opengebroken brandkast gespeeld was. Maar hij had bijzonder goede toneelspelers onder de misdadigers gekend; hij liet dus het spoor nog niet los en begon onmiddellijk de jonge boekhouder een verhoor af te nemen.

Dit gebeurde in tegenwoordigheid van Bonati en ook van Dorrit, ofschoon haar vader de nodige moeite had gedaan, haar de kamer uit te loodsen.

— Mijnheer Bonati zegt, dat u gisteren zelf die doosjes, waar de juwelen inzaten in de kast hebt gezet, mijnheer Munroe, zo heet u toch?

— Ja, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Munroe, nog bleek van schrik, maar volkomen kalm.

— U wist wat er in de doosjes zat?

— Ik heb ze alle open gehad, vóór ik ze op de plank zette.

— Is er een lijstje van de sieraden opgemaakt?

— Ja, in duplo, mijnheer Bonati dicteerde mij. Toen maakte hij ook telkens een doosje open. Ik stond vlak voor zijn bureau. Het lijstje is tot uw beschikking, als het u kan helpen, de juwelen op te sporen.

— Dat is niet onmogelijk, mijnheer Munroe. Wanneer werden de juwelen hier bezorgd?

— Gisterochtend, om een uur of half elf.

— Door wie?

— Een zekere Charles Clifton heeft ze in commissie gegeven.

De inspecteur stond even in gedachten en ging toen verder met zijn vragen:

— Wist er nog iemand, dat de diamanten in de kast lagen?

— Voor zover ik weet, alleen de inspecteur van de Continental Verzekeringsmaatschappij, die ongeveer een uur later kwam, antwoordde Ralph.

— Heeft die heer de inhoud van de kast gezien? vroeg de inspecteur nu aan Bonati.

— Ja. Ik heb hem zelf de juwelen laten zien.

— Maar het inventarislijstje is toch zeker over getypt door een van de kantoor mensen?

— Nee, dat heb ik zelf gedaan, antwoordde Ralph en zijn stem klonk plotseling kortaf. Hij vond de manier, waarop de inspecteur hem begon te bekijken bepaald onaangenaam.

— Waarom? Dat is toch eigenlijk uw werk niet? drong deze aan.

— Eigenlijk niet, maar het was lunchtijd en ik voelde mij pas gerust toen de juwelen, die eigenlijk niet van ons waren, behoorlijk geïnventariseerd waren. Ik ben er speciaal tien minuten langer voor op kantoor gebleven.

— Als ik mij niet vergis, dan waren er dus maar drie personen, die iets afwisten van de aanwezigheid van de sieraden in de kast, mijnheer Bonati, de verzekeringsinspecteur en u?

— En ik! riep Dorrit uit, met haar

kleine vuisten gebald, terwijl zij de inspecteur aankeek of zij hem aan wilde vliegen.

— Mooi en u, vervolgde de inspecteur ijskoud.

Ralph keek de politiemans een ogenblik met opgetrokken wenkbrauwen aan, haalde toen zijn schouders op en zei koeltjes:

— Ik heb zo'n idee dat ik weet, mijnheer, wat voor onzinnige dingen u in uw hoofd haalt. Laat ik u dan zeggen, dat ik de enige was, die de combinatie van het letterslot kende en die het dus heel gemakkelijk open had kunnen krijgen.

— Dat zou misschien niet voorzichtig genoeg geweest zijn, juist omdat u de enige was, zei de inspecteur kalm.

— Gaat u maar verder op dit valse spoor, beste man, als u dan met alle geweld uw carrière als politiemans wil riskeren.

— Dat kunt u wel aan mij overlaten, mijnheer, antwoordde de inspecteur uit de hoogte. Kunt u mij zeggen waar u vannacht geweest bent?

— Dat kan ik. Ik heb de hele nacht in bed gelegen. Ik woon bij mijn moeder en die zal het graag bevestigen. Wat de gestolen juwelen betreft, die heb ik verborgen onder een grafzerk, op het kerkhof van Westminster, dicht bij een kruisweg, zoals dat ook in een behoorlijke detective roman gebeurt.

— Ik zou u aanraden, jongeman, geen grapjes te maken, zei de inspecteur dreigend. Dit is een belangrijke zaak. Wij zullen nagaan, of uw alibi deugdelijk is. Uw volledige naam en adres, alstublieft.

Ralph gaf zijn naam en adres op en deze werden genoteerd. Dorrit was intussen ongemerkt vlak naast de jongen komen staan, pakte nu zijn hand, naar zij dacht ongezien en fluisterde:

— Laat die oude ezel maar praten, Ralph. Trek je er maar niets van aan, want binnen een kwartier moeten ze je toch weer loslaten.

Maar dat liep toch anders dan het meisje in haar optimisme verwacht had. Want men ging de kast eens nauwkeurig onderzoeken, de man met de was en

het roet deed zijn werk goed en men vond aan de binnenkant van de deur en op de planken slechts twee soorten vingerafdrukken, die van Bonati zelf en die van Ralph. Andere werden er niet ontdekt en dat werd natuurlijk in zijn nadeel uitgelegd.

Om kort te gaan, Ralph Munroe werd tegen een uur of half elf vriendelijk uitgenodigd mee naar het bureau te gaan in afwachting van wat het onderzoek van zijn alibi zou opleveren.

Bonati had tot dan toe op dat ogenblik nog niets ter verdediging van zijn boekhouder gezegd en het zou zijn grootste straf worden, dat zijn enig kind, zijn eigen dochter, hem dat nooit helemaal heeft vergeven.

De oorzaak lag voor de hand. Bonati was trots op zichzelf, op zijn stand en vooral op de schoonheid van zijn kind en hij vond haar in alle oprechtheid veel te goed voor een eenvoudige jongen, die geen cent bezat en van een klein salaris moest rondkomen. Hij twijfelde er niet aan, of Munroe zou na verloop van tijd toch wel weer op vrije voeten worden gesteld, wegens gebrek aan bewijs, maar een soort verdenking zou op hem blijven rusten en Dorrit zou hem dan wel laten lopen. Dat was de redenering van Bonati, van een harte-loos, zelfzuchtig mens, maar zo was nu eenmaal zijn aard.

Maar nog voor Ralph werd weggebracht, gebeurde er iets, dat de zaak nog wat ingewikkelder maakte.

Terwijl de boekhouder nog kalm bezig was zijn jas dicht te knopen, wel bleek, maar toch niet ongelukkig, want Dorrit had hem ondubbelzinnig laten merken, wat zij van de zaak dacht, toen een van de bedienden het bezoek aankondigde van mijnheer Adolph Bristling.

Toen Bonati deze naam hoorde, riep hij verbaasd uit:

— Alweer? Er is gisteren pas een inspecteur geweest. Maar misschien heeft de Continental al gehoord van de inbraak. Laat mijnheer maar binnen.

Mijnheer Bristling, eerste inspecteur van de Continental Co, stapte binnen en schrok zo bij het zien van de open-

gebroken kast, dat het wel heel duidelijk was, dat hij van de hele zaak nog niets af wist.

Hij wierp een blik om zich heen, op de inspecteur, op de agenten, op de bleke gezichten van Ralph en Dorrit en toen riep hij uit:

— Wat is hier gebeurd?

— Mij dunkt, dat dit vrij duidelijk te zien is, mijnheer Bristling, zei Bonati met een kort lachje. Ze hebben vannacht mijn kast leeg gehaald en jullie zullen moeten dokken, want in de loop van gisteren werd me hier juist voor een tachtig duizend pond diamanten en parels gebracht. Het is treurig voor jullie, maar het is niet anders. Er is een lijstje van gemaakt. Toevallig was Hatterman er juist bij. Die kan het getuigen.

— Hatterman? Wie is Hatterman? vroeg Bristling verwonderd.

— Komaan, je zult toch je eigen inspecteurs wel kennen? De man, die hier gisteren de inventaris heeft opgenomen.

— Maar er is bij ons helemaal geen Hatterman in dienst! riep Bristling bleek van schrik. En ik zal dat wel het beste weten, want ik stel ze aan en ontsla ze eventueel. Wij hebben ook gisteren geen enkele inspecteur uitgezonden. Dat is een beginsel. Daarmee wachten we altijd tot de tweede van de maand.

Bonati werd grauw en stotterde:

— Maar hij liet mij een aanstelling zien, met mijn eigen ogen heb ik gelezen...

— Dan was die aanstelling vals? riep Bristling uit. Het kan niet anders. Hoe zag die Hatterman er uit?

— Lang, een jaar of zestig, wit haar, een donker snorretje... hijgde Bonati, die op een stoel was neergevallen, nu inderdaad volkomen in de war en niets meer van de hele zaak begrijpend.

— Laat ik u dan zeggen, mijnheer Bonati, dat er bij de maatschappij, hier in Londen, althans, bij het hoofdkantoor geen inspecteurs zijn, ouder dan veertig jaar en heel zeker niemand met wit haar en een donkere snor. Wat heeft dit voor de duivel te betekenen?

De inspecteur, die met de grootste

aandacht had toegeluisterd, kneep zijn ogen half dicht, vestigde ze toen op Ralph en zei droogjes:

— Misschien kan mijnheer mij beter inlichten? Misschien kent mijnheer Munroe die Hatterman wel?

— Ik heb de man niet eens gezien, antwoordde Ralph kort. Hij is door de vestibule regelrecht naar deze kamer gegaan. Dat kan Hopkins en dat kunnen ook de bedienden getuigen. Wilt u mij nu alstublieft vlug laten wegbren- gen, anders zou ik gaan geloven, dat ik hier een of ander kolderstuk bijwoon- de. Ik zou er bijna om moeten lachen.

— Daar zou ik nog maar even mee wachten, mijnheer, zei de inspecteur streng. Ik geloof niet, dat de verschij- ning van die geheimzinnige Hatterman in uw voordeel zal spreken. Het is duidel- jk, mijnheer Bonati, dat u bedrogen bent en dat die kerel zich uitgaf voor inspecteur, om zich alleen maar te kun- nen overtuigen of er iets van waarde in uw brandkast zat en om het slot te kunnen bekijken.

Bonati gaf geen antwoord. Hij zat doodsbleek in zijn stoel. Alles tolde in zijn hoofd. Wat had die man precies gewild en waarvoor had die vermom- ming gediend? Canteloupe was er die ge- woest dat stond natuurlijk als een paal boven water en hij werkte zonder medeplichtigen. Die Hatterman was dus een heel nieuw element in de zaak en een heel raadselachtig element ook. Bonati voelde zich heel zwak en onzeker worden en vond het maar het verstandigst te doen, alsof deze slag hem verpletterd had, dan hoefde hij tenminste geen lastige vragen te beant- woorden.

Maar de inspecteur was niet erg medelijdend van aard en hij moest en zou het naadje van de kous weten. Zo begon hij:

— Dat is wel een heel vreemde ge- schiedenis, mijnheer Bonati. U had die man natuurlijk nooit tevoren ge- zien?

— Nooit.

— En hij toonde u een aanstelling?

— Gestempeld en wel. De gebrui- kelijke inspecteurskaart met vakjes

voor ieder van de twaalf maanden, die de verzekerde moet ondertekenen.

— Mijnheer Bristling is er toch heel zeker van, dat de Maatschappij hier gis- teren geen inspecteur naartoe gezonden heeft?

— Volkomen zeker.

— Tja, dat is al heel vreemd. En u zegt, dat die man, die bedrieger kwam ongeveer een uur na het wegbergen van de juwelen?

— Minstens. Het kan ook wel ander- half uur geweest zijn, antwoordde Bonati.

— Heeft u na het vertrek van mijn- heer Clifton, die de juwelen in com- missie gaf, getelefoneerd, mijnheer Mun- roe?

Ralph, die wel snapte, waar hij naar- toe wilde, antwoordde schouderophan- dend:

— Herhaaldelijk, maar werkelijk niet met mijnheer Hatterman, wie hij dan ook zijn mag. Beste inspecteur, u ver- kneeit uw tijd, geloof mij. Ik ben er zeker van, dat u in een heel andere richting moet zoeken. Verder sta ik ge- heel tot uw beschikking. Mijnheer Bo- nati, heeft u niets in mijn voordeel te zeggen?

— Ik bemoei me er niet mee, ant- woordde de juwelenhandelaar ruw. Het is de zaak van de politie om dit uit te rafelen.

— Maar bent u er dan niet van over- tuigd, dat ik volkomen onschuldig ben?

— Waarom zou ik dat moeten gelo- ven?

Ralph verbleekte, maar Dorrit gilte van verontwaardiging, rende naar Ralph toe, zich niet bekommerend om de om- standers, greep zijn hand en zei:

— Maar ik geloof het, Ralph. Ze zijn allemaal gek of dronken, die lui. Houd je maar flink, want ze moeten je toch in de loop van de dag weer vrijlaten. Tot ziens en ik zal steeds aan je denken.

Dat was duidelijke taal en Ralph be- wees door het schitteren van zijn ogen, hoe goed hij die woorden begreep en wat zij voor hem betekenden.

De inspecteur gaf de agenten een wenk en Ralph Munroe werd weggeleid.

HOOFDSTUK V.

DE VERZEKERINGSSOM

Het hoeft nauwelijks gezegd te worden, dat de Londense pers zich gretig op dit merkwaardige geval wierp en er lange beschouwingen aan wijdde, met naam en toenaam, zoals dat gebruikelijk is aan de overkant van het Kanaal.

Men kan zich dus wel voorstellen hoe lang de artikelen waren, die aan de zaak werden gewijd.

Er was niets in het privéleven van de personen, die bij de zaak betrokken waren, of men kon het in kleuren en geuren bij het ontbijt lezen en als de arme verslaggever niets meer wist, dan nam hij zijn toevlucht tot zijn duim, zoog er eens flink aan en wist dan weer een halve kolom te vullen.

Het is even logisch dat er onmiddellijk van alle kanten amateurdetectives kwamen opdagen, die Scotland Yard wel eens zouden helpen, en ook een zwerm figuren, die allerlei inlichtingen wisten te geven bij het verdere onderzoek, die de geplaagde politie alleen maar tijd kostten en in de war brachten, zonder de zaak iets verder te brengen.

Want zij bleef geheimzinnig.

Er was natuurlijk ingebroken, dat stond als een paal boven water en men moest, wilde men geen te grote rol laten spelen aan het toeval, wel aannemen, dat de inbreker heel goed op de hoogte was geweest van het feit, dat er juist diezelfde morgen voor een heel groot bedrag aan juwelen in de brand-

kast was gesloten.

Maar toen stuitte men op de volgende moeilijkheden.

Ten eerste kon men Charles Clifton niet meer vinden. Hoeveel moeite men ook deed, die schatrijke Amerikaan was en bleef onvindbaar. Hij had een adres aan mijnheer Bonati opgegeven, een eerste rangs hotel in West-End, maar toen men daar eens ging informeren, bleek men daar niets af te weten van een Amerikaanse gast, die Clifton heette. Dat spoor liep dus al gauw dood. En mijnheer Clifton zou voorlopig onkundig moeten blijven van de diefstal van zijn juwelen, tenminste als hij geen Londense dagbladen las.

Het tweede raadsel was de verschijning van mijnheer Hatterman.

De politie onderzocht alles, zonder dat het iets hielp. Hoogstens zou zij kunnen constateren dat er waarschijnlijk een inspecteurskaart, gestempeld en wel, gestolen was op het kantoor van de Continental, een paar dagen terug, maar dat was dan ook alles. Verder deed zij al het mogelijke, om een relatie tussen Munroe en die geheimzinnige Hatterman te kunnen bewijzen, maar ook dit mislukte volkomen. Geen van de bedienden van mijnheer Bonati had ooit een man, die aan het bekende signalement voldeed, in gezelschap van Munroe gezien. Alleen Hopkins kon hem beschrijven, want die had hem binnen-
gelaten.

Urenlang bladerden ijverige agenten in alle misdadigersalbums op alle politiebureaus van Engeland en zij vonden wel een paar schurken met donkere snorren, maar dat waren allemaal buitenlanders, en toevalligerwijs zaten zij ook op dat ogenblik achter slot en grendel.

Met al die onderzoeken verbleven twee, drie dagen en men begon al te wennen aan het denkbeeld, dat ook deze inbraak wel niet opgehelderd zou worden en dat de dief onvindbaar zou blijven. Helaas, kwam dat de laatste tijd wel eens meer voor.

En de verzekeringsmaatschappij Continental maakte zich gereed, de hoge verzekeringssom uit te betalen.

Bonati drong, zoals men zich zal kunnen voorstellen, op spoed aan. Hij gaf te kennen dat hij mijnheer Clifton schadeloos zou moeten stellen, zodra die weer zou komen opdagen. Van haar kant stelde de Verzekeringsmaatschappij er natuurlijk zeer veel prijs op, eens met die geheimzinnige mijnheer Clifton in contact te komen en ook uit zijn mond eens te horen, hoe hoog de waarde was van de juwelen, die hij mijnheer Bonati in bewaring had gegeven.

Maar toen er zes dagen verstreken waren, kon de Verzekeringsmaatschappij haar standpunt niet langer handhaven, zonder er van te worden beschuldigd niet aan haar verplichtingen te voldoen.

Zo deelde zij dus aan de benadeelde mee, dat zij voorlopig een bedrag van vijftig duizend pond sterling zou uitkeren, op voorwaarde, zwart op wit vastgelegd, dat een arbiter onmiddellijk zou uitmaken, hoeveel er van die som zou moeten worden terugbetaald, wanneer men de dief vond.

Dat was billijk en die schurk van een Bonati kon werkelijk in zijn vuistje lachen, want die dief zou natuurlijk nooit gevonden worden, daar was hij zeker van.

Een paar keer had hij geprobeerd in contact te komen met Canteloupe, maar beide keren had men de jongen, die hij van de straat had gehaald en met een briefje naar Canteloupe had toegestuurd

in het bewuste café verteld, dat de inbreker er niet was en er ook nog niet geweest was.

Dit verbaasde Bonati wel enigszins, maar hij veronderstelde, dat Canteloupe zich voorlopig schuil wilde houden en dat hij binnenkort wel zou verschijnen.

Op de zevende dag zou er eindelijk een ambtenaar van de verzekeringsmaatschappij komen met het contract en een cheque ten bedrage van vijftig duizend pond. Bonati voelde zich die morgen enorm onrustig, want nu ging het erom. Diezelfde ochtend had hij voor de derde keer geprobeerd, in contact te komen met Canteloupe, maar ook nu was dit niet gelukt en hij begon zich werkelijk ongerust te maken, niet over het lot van de schurk, want dat liet hem volkomen onverschillig, maar omdat hij bang was voor een hinderlaag, zonder zich echter te kunnen voorstellen, waarom Canteloupe er hem zou willen laten inlopen. Want deed hij dit, dan zou hij naar de helft van de verzekeringssom kunnen fluiten. Een vijftientwintigduizend pond was een reusachtig bedrag voor een man als David Canteloupe.

En hij moest het wel weten, de sluwe boef, want ook dit onderdeel van de zaak hadden de bladen met grote koppen gepubliceerd.

Dit was echter niet het enige, dat Bonati zenuwachtig en onzeker maakte. Zijn boekhouder zat tegen iedere verwachting in, nog altijd in voorarrest en het zag er niet naar uit, dat men hem gauw vrij zou laten. Integendeel, de politie verzamelde ijverig bewijzen en meende in alle ernst relaties te kunnen aantonen, die moesten bestaan tussen Ralph Munroe en de geheimzinnige Hatterman, die nog steeds onvindbaar was.

Bonati vond dit hoogst onaangenaam, niet op de eerste plaats omdat zijn geweten er door gekweld werd, want daar had hij weinig last van, maar hoofdzakelijk omdat zijn dochter hem blijkbaar ontliep, stil was, en iedere dag bleker en stiller werd. Zo vaak zij maar kon ging zij de arrestant opzoeken. En ondanks zijn benarde toestand, vond

Ralph, dat hij een hemel op aarde had, want om verlof tot bezoek te krijgen, had het jonge meisje moeten verklaren, dat zij de aanstaande vrouw was van de arrestant en dat had haar blijkbaar helemaal geen moeite gekost.

Het was ongeveer twee uur en Bonati liep onrustig heen en weer in zijn kantoor, met zijn handen op de rug en keek nu en dan eens schuins naar de lege brandkast met het vuistgrote gat in de deur, toen de oude Hopkins hem de inspecteur van politie, Mayne, aankondigde.

Bonati keek op zijn horloge en gromde nors:

— Wat komt hij doen? Ik heb niet veel tijd.

— Hij komt voor de diefstal, mijnheer, antwoordde de oude man. Hij heeft een belangrijke mededeling voor u.

— Als hij dat dan maar een beetje vlug doet, straks verwacht ik de inspecteur van de verzekeringsmaatschappij. Nu, laat hem dan maar binnen komen.

Een ogenblik later kwam er een rijzige man de werkkamer binnen, gekleed in het eenvoudige, donkerblauwe uniform van politieinspecteur.

Hij had een kleine, leren handtas bij zich, een zogenaamde city bag, die onmiddellijk onwillekeurig sterk de aandacht van Bonati trok.

De inspecteur bleef even op de drempel staan, sloot toen de deur, kwam langzaam het kantoor binnen en zei:

— Goede middag, mijnheer Bonati. Ik ben blij, dat ik u prettig nieuws kan komen brengen. U ontvangt over een half uur, dat wil zeggen precies om drie uur de inspecteur van de Continental...

— Hoe weet u dat? riep Bonati verbaasd uit.

— O, wij van de politie zijn wel verplicht alles te weten, beste mijnheer Bonati. Maar het is echt geheimzinnig, ik had het telefonisch opgevraagd. U staat mij toe, dat ik even ga zitten.

— Ga uw gang, antwoordde Bonati kortaf. Maar ik verzoek u vriendelijk het kort te maken. Is er soms nieuws?

— Dat zei ik al en goed nieuws ook.

Wij hebben die mijnheer Clifton gevonden en hier zijn de gestolen juwelen.

Met een snel gebaar opende hij vlug de tas, nam er de welbekende doosjes uit en zette deze kalm op het bureau van de diamanthandelaar.

Bonati, die juist een sigaar had willen pakken, scheen te schrikken en wendde zich met een ruk naar de inspecteur, die hem met een glimlach op zijn gezicht aankeek.

Zijn eigen gezicht was wit en verrokken. Hij keek als verwezen naar de doosjes, opende er werktuiglijk een paar van en stotterde tenslotte:

— Heb ik u goed verstaan? U hebt met mijnheer Clifton gesproken?

— Ja... hij is al bijna een volle week mijn gast.

Bonati hield zich wankelend op de been aan de rand van zijn zware bureau. Zijn dik, opgezet gezicht was nu grauw en zijn ogen puilden uit zijn hoofd.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg hij schor.

— Het betekent, mijnheer Bonati, dat wij nu maar eens een einde aan de grap zullen maken. Zij heeft nu lang genoeg geduurd. Ik wist echter niet, dat de Maatschappij zolang zou treuzelen met uitbetaling. U weet natuurlijk net zo goed als ik, dat daar al een week een man in de cel zit, die volkomen onschuldig is aan de diefstal.

Bonati begon te beven, keek de inspecteur aan, alsof hij een spookverschijning zag.

Toen vroeg hij:

— Waar... waar heeft de politie die sieraden gevonden?

— Wel, op de persoon van Canteloupe. Hier zijn uw kostbaarheden terug, en u hebt niets anders te doen, dan straks de verzekeringssom te weigeren. Is dat niet prachtig? Mij dunkt, dat beide partijen zich dan niet te beklagen hebben.

Bonati was zo volkomen in de war, dat hij met grote ogen de inspecteur aanstaarde. Hij begreep van de hele zaak niets meer. Het enige, wat hem wel duidelijk was, was dat hij die waardeloze rommel op zijn tafel als echt moest aannemen en de verzekeringssom te wei-

geren, met alle gevolgen vandien.

De inspecteur, die hem niet uit het oog had verloren, ging rustig verder, terwijl hij zijn ene been over het andere sloeg.

— U hebt toch nog een chequeboekje, mijnheer Bonati?

— Dat heb ik, waarom vraagt u dat?

— Hoeveel zou er nog ongeveer op uw bankrekening staan, denkt u?

— Wat gaat u dat aan? riep Bonati nijdig. Ik ben toch niet verplicht om u dat te vertellen?

— Neen, van een verplichting is geen sprake, maar ik zou toch wel graag weten over hoeveel geld u nog kunt beschikken om het bedrag te kunnen vaststellen, dat u mij voor die juwelen kunt betalen.

Om dit te kunnen verwerken, had mijnheer Bonati een stoel nodig. Hij liet zich op het dichtstbijzijnde fauteuil met zijn hele gewicht neervallen, zodat die kraakte en steunde. Hij bracht er met moeite uit:

— Is dit soms een grap? U meent toch zeker niet in ernst, dat ik mijn eigen juwelen zou terugkopen?

— Dat zou ik u zeker nooit hebben voorgesteld, als ze echt waren. Zij zijn vals en ik taxeer de waarde als deskundige op een paar honderd pond, een bewijs, dat zij werkelijk voortreffelijk zijn nagemaakt.

Bonati keek de inspecteur met bloeddoorlopen ogen strak aan. Hij hield het hoofd een weinig gebogen. Zijn ene, gebalde vuist rustte zwaar op het blad van zijn bureau.

Na enige tijd zei hij langzaam:

— Weet u wel, dat dit voorstel u uw baan kan kosten, inspecteur Mayne? Als u weet, dat deze juwelen vals zijn, dan moet u mij onmiddellijk arresteren.

— En toch doe ik dat niet, antwoordde de inspecteur bedaard. Ik heb liever contant geld. En mijn baantje geef ik er met liefde aan. Ik heb nooit zo bijzonder veel voor het politievak gevoeld. Mijn interesses liggen elders. Mijnheer Bonati, als die inspecteur een man van de klok is, waar ik niet aan twijfel, dan hebt u nu nog maar een kwartier om te beslissen. Zijne mijne inlichtingen juist,

dan moet u van uw eigen fortuin nog vierduizend pond sterling bezitten. Ik vind duizend ruim voldoende, om ergens anders een nieuw bestaan te beginnen.

— U bent helemaal geen inspecteur van politie. U bent...

— Ik ben John Raffles, antwoordde de zogenaamde inspecteur rustig. Ik was ook inspecteur Hatterman. En ten overvloede was ik ook degene, die rustig toekeek hoe Canteloupe uw brandkast openbrak en er deze rommel uithaalde, die ik nog diezelfde middag onder ogen had gehad. Mijnheer Bonati, u bent zonder de minste twijfel een ordinaire oplichter en een gevaarlijk sujet en ik zou waarschijnlijk heel anders zijn opgetreden, wanneer u niet toevalig een dochter had, die ik wil proberen te sparen, als dat maar enigszins mogelijk is en ofschoon u dat zelf zeker niet verdient. Daarom wil ik u de gelegenheid geven, bijtijds de plaat te poetsen. Wij hebben nog vijf minuten. U zegt tegen de inspecteur van de maatschappij, dat een politiebeampte u net de gestolen buit heeft teruggebracht, u weigert natuurlijk de verzekeringssom, u pakt zo vlug mogelijk uw koffer en u zorgt, dat u morgen op een boot naar Canada zit.

— Maar het bedrog zal aan het licht komen, kreunde Bonati. De maatschappij zal de zaak wereldkundig maken en de politie zal onmiddellijk begrijpen hoe de vork in de steel zit. Zij zal mij komen vragen hoe ik dan aan die juwelen ben gekomen en wat moet ik dan zeggen? Dat ik ze van John Raffles heb teruggekregen soms?

— Wel, dat zou een afdoend antwoord zijn, dunkt mij, antwoordde Raffles glimlachend.

— En... waar zit Canteloupe?

— Die wordt precies om drie uur vrijgelaten.

— Maar de schurk zal om zijn aandeel komen, jammerde Bonati.

— Dan zeg je hem eenvoudig de waarheid. Maar daar hoor ik bellen, dat is zeker de inspecteur. Vlug die cheque.

Bonati aarzelde nog even, haalde toen zijn chequeboekje te voorschijn,

schroefde de dop van zijn vulpen en vulde een cheque in voor een bedrag van drieduizend pond sterling aan toonder.

Raffles nam het waardevolle papier aan, overtuigde zich, dat er niets aan mankeerde, vouwde het kalmpjes op en stak het in zijn portefeuille, net op hetzelfde oogenblik, dat Hopkins de inspecteur van de verzekeringsmaatschappij

aankondigde.

— Als u het goed vindt, mijnheer Bonati, dan zal ik door het kantoor verdwijnen, ik heb er geen belang bij om die heer te zien, zei Raffles, terwijl hij de platte pet opzette en zijn uniform recht trok. En denk er om, geen grapjes, ook niet met die cheque, want dan zou ik mij kwaad maken en dan is uw leed niet te overzien.

HOOFDSTUK VI.

DAVID CANTELOUPE VERSCHIJNT WEER

Zoals Raffles verwacht had, gebeurde het ook. De verzekeringsmaatschappij, zeer verheugd, dat ze de hoge verzekeringssom in haar eigen brandkast kon houden, maakte onmiddellijk het geval openbaar en nog diezelfde avond publiceerden verschillende bladen het bijna ongelooflijke bericht, dat Raffles de rover was geweest en de gestolen juwelen was komen terugbrengen, omdat hij het niet langer kon aanzien dat er een man onschuldig in de cel zat.

Maar Raffles had niet voorzien, dat Bonati zou treuzelen met vertrekken. Hij scheen onmogelijk van zijn dochter te kunnen scheiden en wilde blijkbaar nog liever het gevaar lopen, door de woedende en teleurgestelde Canteloupe om schadevergoeding te worden aangeschoten en door een schurk in het zonnetje te worden gezet.

Hij besloot dus een oogje in het zeil te houden, om te kunnen ingrijpen, wanneer dit nodig zou zijn.

Het hoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Ralph Munroe onmiddellijk in vrijheid werd gesteld, zodra een paar detectives uit de mond van mijnheer Bonati hadden gehoord, dat het bericht in de bladen waar was en met eigen ogen de juwelen hadden gezien, die Raffles had teruggebracht.

Het was drie dagen na het bezoek van Raffles en ongeveer half acht in de avond, toen Hopkins op de deur van de slaapkamer van Bonati klopte, die juist bezig was, zich voor de schouwburg te kleden. De deur ging open, en Hopkins kondigde mijnheer David Canteloupe aan.

— Wat moet je? Wat kom je hier

doen? vroeg Bonati ruw.

— Wel, ik kom eens met je praten, ouwe makker, antwoordde de schelm op dezelfde spottende toon. Je zult toch niet in alle ernst denken, dat de zaak voor mij af is, dat ik al dat werk voor niets heb gedaan. Geef me om te beginnen mijn juwelen maar eens terug.

— Vernietigd, zeg ik je toch. Ik heb al aan de journalisten verteld dat mijnheer Clifton bij mij is geweest en ze weer heeft meegenomen. Maar in werkelijkheid heb ik alles met een zware hamer tot gruis gestampd.

— Dat is jammer, Bonati. En vooral voor jou. Ik weet niet, maar ik heb zo'n flauw vermoeden, dat je daar heel gauw spijt van zult hebben. Ik heb je er uit willen halen, al is het waar, tegen een hoge beloning. Dat is mislukt, maar je had me dan toch minstens de valse juwelen moeten teruggeven. Ik ben nu mijn werkkapitaal kwijt en dat is jouw schuld. En nu kleedt mijnheer zich en gaat naar de schouwburg en ik word weggestuurd als een schurftige hond, of als een bedelaar, die om een stuk brood komt vragen.

Op dat ogenblik ging de deur open, na een zacht klopje, dat geen van de beide mannen gehoord had en Dorrit stak haar hoofdje om de hoek en zei bestraffend:

— Maar vader, wat is dat nu? Waarom treuzel je zo? Het is al bij...

Zij hield plotseling op, toen zij de bezoeker zag en even trok zij haar wenkbrauwen samen. Zij ging koeltjes verder.

— Ik wist niet, dat u bereek had, vader. Naam mij niet kwalijk. Maak een

beetje voort. Ik wil Ralph niet laten wachten.

Canteloupe beet zich op de lippen.

Dat trotse kind had niet eens wat tegen hem gezegd, alsof hij lucht was. En die vervloekte boekhouder, die acht dagen had moeten brommen, zou nu met de buit gaan strijken.

Hij kon zich nauwelijks inhouden.

Hij pakte zijn hoed van de tafel, streek hem met zijn mouw op en zei rustig, zonder Bonati aan te kijken:

— Ik weet het niet, Bonati, maar denk niet, dat wij van elkaar af zijn. Jij denkt dat alles uit is, nu de Continental geen aanklacht kan indienen en je Raffles het geld gegeven hebt, dat mij toekwam, maar ik heb nog een ander plannetje. De toekomst zal leren, wie van ons tweeën gelijk zal krijgen. Doe de groeten aan je knappe dochter, al schijnt ze mij dan ook niet te hebben gezien.

Bonati gaf niet eens antwoord. Hij stond voor de spiegel en trok zijn das recht. Hij zelf was niet in de stemming om veel te praten en het kon hem niets schelen, wat die kerel van plan was. Hij had absoluut geen bewijzen en voor de politie stond het nu eenmaal vast, dat Raffles de inbraak had gepleegd. Op dat punt was hij volkomen gerust.

En daarom trok hij zich ook weinig aan van de bedreigingen van de teleurgestelde inbreker.

Nee, waar hij aan dacht en wat hem zo somber maakte, dat was de aanstaande scheiding van zijn dochter, die hij nu misschien zou moeten toevertrouwen aan de hoede van een van zijn getrouwde zusters, die hij jarenlang niet had aangekeken, maar die altijd veel van Dorrit was blijven houden.

Zuchtend greep hij zijn jas en zijn hoed, die Hopkins al had klaar gelegd. Hij zou nog wel zien. Misschien was het toch mogelijk, Londen niet te verlaten, ofschoon hij wist, dat hij in gevaar was zolang Raffles op de hoogte was van zijn geheim.

Intussen had Canteloupe het huis verlaten en stond, op straat gekomen, even na te denken. Plotseling begon hij zachtjes in zichzelf te lachen met een gorgelend diep lachje. Hij stak zijn gebalde

vuist naar het grote huis op, waar hij zulke teleurstellingen had gehad en begon toen vlug Exeter Road af te lopen. En hij wist niet, zozeer was hij in zijn wraakgedachten verdiept, dat een gedaante hem op enige afstand begon te volgen, een taxi nam, toen hij er zelf een aanriep, uitstapte toen hij zelf uitstapte ergens aan de grens van de havenwijk en hem toen opnieuw begon te volgen, geduldig als een kat, voorzichtig en onopgemerkt.

Canteloupe liep kalm de wijk in, ondanks zijn keurige kleding, ofschoon hij kon weten, dat dit gedeelte van donker Londen tot de gevaarlijkste van de hele wereldstad behoorde.

Tenslotte liep hij een smal straatje in, niet veel meer dan een steeg van een paar meter breed, keek een ogenblik rond, zag niemand anders dan een haveloze schooier, die tegen de deur van een café leunde, liep verder en stond even later voor een donker huis.

Boven de smalle deur hing een flauw brandende lantaarn, die met Chinese letters was beschilderd.

Canteloupe klopte op een speciale manier op die deur, maar hij moest even wachten, voor ze op een kier werd geopend.

In de smalle voorgang stond een man, die een stallantaarn boven zijn hoofd hield en het licht op het gezicht van de bezoeker liet schijnen.

Hij scheen hem te erkennen, want hij grijnslachte, zijn zwarte oogjes in het gele gezicht gingen bijna helemaal dicht en hij sprak in slecht Engels:

— Lang geleden dat u ons eens bezocht, mijnheer Canteloupe. Yen-Li is uw onderdanige dienaar, uw slaaf.

Canteloupe stapte binnen en de deur ging geruisloos dicht. Onmiddellijk liep de haveloze kerel van het café weg, sloop op de geheime opiumkit van Yen-Li toe, want dat was het huis, klopte precies op dezelfde wijze aan, als hij Canteloupe had horen doen en liet een paar zilverstukjes aan de Chinese dienaar zien, die de deur openmaakte, zorg dragende, dat de ketting erop bleef. Maar een hand duwde hem al terug en de deur viel dicht.

HOOFDSTUK VII

EEN MISLUKTE WRAAKNEMING

Het was ongeveer drie uur in de middag van de volgende dag, toen de bediende van de club, waar Bonatti zich op dat ogenblik bevond, de conversatiezaal binnen kwam, even rond keek en toen regelrecht naar de gemakkelijke stoel liep, waarin Bonati lusteloos zijn blad zat te lezen.

— Daar is een heer om u te spreken, mijnheer Bonati, zei de man.

— Zijn naam? vroeg Bonati nauwelijks opziende.

— Die wilde hij niet zeggen. Maar hij zegt dat het zeer dringend is. U moest onmiddellijk komen, anders zou er een ongeluk kunnen gebeuren. Mijnheer is in de kleine spreekkamer.

Bonati gooide ongeduldig zijn krant weg, stond op en liep door de brede gang naar een klein vertrek, bestemd voor de bezoekers van clubleden, die niet gestoord wilden worden.

Hij bleef met de kruk van de deur in zijn hand sprakeloos staan, want de bezoeker, die een schilderij stond te bekijken en zich nu omdraaide, was David Canteloupe.

Bonati had genoeg mensenkennis om op het gezicht van de schurk te kunnen lezen, dat er iets heel bijzonders aan

de hand was. Hij deed langzaam de deur achter zich dicht en zei zacht:

— Ben je soms krankzinnig? Waarom kom je hier? Moet ik je soms door de portier de straat op laten smijten?

— Dat zou heel onvoorzichtig zijn en ook heel dom, Bonati, antwoordde Canteloupe.

Er lag een gluisperige uitdrukking op zijn gezicht, en Bonati bleef op zijn hoede. Canteloupe stak kalm een sigaret op en begon toen:

— Het is werkelijk heel belangrijk, Bonati, anders zou ik je hier niet zijn komen lastig vallen. Apropos, voor we verder gaan, heb je je chequeboekje in je zak?

— Wat heb jij daarmee te maken? Waarom vraag je dat?

— Omdat je dat straks waarschijnlijk nodig zult hebben. Heb ik het wel onthouden dat er nog ongeveer duizend pond op je bankrekening staat?

— Wat gaat jou dat aan?

— Meer dan je denkt. Want ik vermoed, dat binnen tien minuten dat restantje aan mij zal zijn overgedragen. Nee, wacht nog even en wees niet zo dom om weg te lopen.

Bonati had een paar stappen naar de

deur gedaan, alsof hij een bediende wilde roepen, maar nu stond hij stil en zei, met moeite zijn woede onderdrukkend:

— Nu zeg ik je voor het laatst, Canteloupe, dat ik je niet meer wil zien, dat het tussen ons uit is en dat je van mij geen cent zult krijgen, nu de zaak mislukt is. Je hebt er geen recht op en je krijgt het niet ook.

— We zullen wel eens zien, antwoordde Canteloupe bedaard. Want er zijn dingen, Bonati, die men graag met alles wat men heeft zou willen betalen. Apropos, hoe maakt je dochter het?

Het was maar een heel gewone vraag, maar Bonati voelde onmiddellijk, half instinctmatig, het verband tussen de vraag en de voorafgaande opmerking en hij verbleekte.

Hij zei op hese toon:

— Ik wil niet, dat je over mijn dochter praat, schurk. Kom terzake. Waarom denk je, dat ik je dat geld zal betalen?

— Wel, omdat ik er om vraag en omdat jij het niet zult weigeren. Je zou toch zeker wel duizend pond sterling voor het leven, of de eer van je dochter over hebben?

Bonati werd grauw en maakte een beweging, alsof hij Canteloupe aan wilde vliegen.

Maar die deed vlug een stap achteruit, vliegensvlug ging zijn hand naar zijn zak en Bonati zag plotseling een browning in zijn hand.

— Kalm een beetje, zei Canteloupe sarrend. Je ziet, dat ik op alles voorbereid ben. Geen grapjes, of ik bijt van mij af. Waar is je dochter nu?

Inplaats van te antwoorden, staarde Bonati hem een ogenblik als krankzinnig aan en stormde toen naar de telefoon. Het toestel rinkelde op de haak, zo trilden zijn handen. Toen vroeg hij sehor, vallend over zijn woorden:

— Noord-Oost, Bijwater, 12007 — U daar, mevrouw Shirling? Mijn dochter is om elf uur Nelly gaan opzoeken, is ze er nog? Wat zegt u? Ik kan u niet goed verstaan, is Dorrit er helemaal niet geweest? Ik... ik dank u...

Het toestel ontglipte aan zijn hand en hij viel zwaar neer op de stoel, die bij de telefoon stond. Hij leek plotseling tien jaren ouder. Hij staarde onafgebroken naar Canteloupe en zijn lippen prevelden iets, zonder dat er iets van te verstaan was. Eindelijk bracht hij er met moeite uit:

— Is het dus dat, waar is ze? Waar is mijn kind? Schurk, spreek.

Hij was opgestaan en kwam met gebogen rug en zijn handen tot klauwen naar Canteloupe toe, die hem kalm een rookwolk in zijn gezicht blies en met een vals lachje zei:

— Met geweld bereik je natuurlijk niets, Bonati. Integendeel, dan kon het wel eens heel slecht met haar aflopen, want zij is op een plaats, waar ze geen fijne manieren gewend zijn en jonge meisjes niet behandelen op de manier, waaraan zij gewend zijn.

Wankelend hield Bonati zich aan de tafel vast, in het midden van de kamer.

Toen, zonder een woord te zeggen, haalde hij zijn chequeboekje uit zijn binnenzak, greep zijn vulpen en schreef met trillende vingers een cheque tot een bedrag van duizend pond uit. Dat was alles wat hij nog aan contant geld bezat.

Hij scheurde het blaadje uit het boekje, gaf het Canteloupe toe en zei toonloos:

— Zie daar. Nu ben ik een bedelaar. Maar dat doet er niet toe. Vertel me waar ze is. Ik zal geen vervolging instellen, ik zweer het je, maar zeg me waar je mijn kind naartoe gebracht hebt.

Canteloupe had de cheque aangepakt, bekeek hem aandachtig en vouwde hem langzaam op.

Er lag een vals licht in zijn ogen, maar dat zag Bonati niet, die, zachtjes kreunend met zijn handen voor zijn gezicht bij de tafel stond, als verpletterd door de slag en mompelend, telkens weer:

— De straf! De straf!

Canteloupe deed de cheque in zijn portefeuille, met nog altijd datzelfde valse lichtje in zijn ogen en zei toen,

met een glimlach om zijn dunne lippen:

— Dat noem ik nog eens zaken doen. Laat je jas en je hoed brengen en ga mee. Ik zal je bij haar brengen. En je zult wel zo verstandig zijn niets los te laten tegenover een van je vrienden of de bedienden, want daar zou je alles mee bederven. Mijn mannetjes daar-ginds, hebben hun instructies en als ik op een bepaalde tijd niet terug ben, dan zou dat je knappe dochttertje het leven kunnen kosten.

— Ik zal niets zeggen. Je ziet toch wel, dat ik mij overgeef, neem me alles af, als je mij mijn kind maar terug-geeft. Zij is alles wat ik op aarde heb. Je hebt je nu gewroken, wees tevreden en neem dat geld. Vlug wat. Ga dadelijk mee.

Canteloupe zette kalm zijn hoed op zijn glimmende haren, trok zijn jas recht, nam zijn rieten wandelstok met de gouden knop, liet zijn browning in zijn zak glijden en volgde, zachtjes fluitend, Bonati, met een uitdrukking op zijn gezicht, waar de juwelier dodelijk van geschrokken zou zijn als hij het had kunnen zien.

Voor het clubgebouw wachtte een taxi en de twee mannen stapten er in. Bonati leek versuft. Het kwam zelfs niet bij hem op, nader te onderzoeken waar zijn dochter kon zijn en of zij misschien van plan veranderd was en niet naar haar zieke vriendin was ge-gaan, want hij wist volkomen zeker, dat die man naast hem niet gelogen had.

Aan het begin van de havenwijk moest de auto stoppen, want de steeg-jes werden zo nauw dat de chauffeur weigerde verder te rijden. Onderweg was er geen woord tussen de twee man-nen gewisseld. De duisternis begon lang-zamerhand te vallen, toen Canteloupe eindelijk op de afgesproken manier op de deur van de geheime kit van Yen-Li klopte. Bijna direkt werd deze geopend en de twee mannen stapten binnen.

Canteloupe gaf de Chinees, die de deur open had gedaan, een knipoogje en deze begon onmiddellijk Bonati op de voet te volgen, die zwaar adem haalde en met verwilderde blikken om zich

heen keek.

Zij liepen door een aantal smalle gan-gen en een trap op. Tenslotte duwde Canteloupe de deur open van een vrij ruime kamer, goed gemeubileerd en ver-licht door een paar schemerlampjes, die een niet al te helder licht verspreidden.

Een tweetal Chinezen zaten bij el-kaar in een van de verste hoeken en op een rustbank lag een gedaante, blijk-baar die van een vrouw.

Het klonk als een kreet in doodsangst toen Bonati de naam uitgilde van zijn kind:

— Dora! mijn Dorrit!

— Ja, roep haar maar! hoorde Cante-loupe en zijn stem klonk schel van woe-de en voldoening. Roep haar maar voor het laatst. Wat dacht je, schurk, bedrie-ger, dat je er zo goedkoop afkwam? Ik zal haar laten zien, wat het zeggen wil, David Canteloupe als een bedelaar, een melaatse te behandelen.

Bonati gaf een schreeuw als een ge-wond dier en wilde zich op Canteloupe werpen, die onmiddellijk zijn brow-ning trok. Maar voor hij het wapen nog had kunnen richten, werden zijn ar-men op zijn rug als in twee ijzeren schroeven gepakt en kletterend viel het wapen op de grond.

De Chinees, die de deur open had ge-maakt, trok een breed dolkmes, maar een van de mannen uit de donkere hoek liet met zo'n geweldige kracht een vuist als een moker op de schedel van de kerel neerdalen, dat hij als een gevelde os tegen de vlakte sloeg.

— U kunt uw vader begroeten, miss Dorrit! riep een stem, die Bonati her-kende als die van Mijnheer Hatterman.

De gedaante vloog overeind van de sofa en viel huilend van geluk in de armen van haar vader, die nauwelijks de kracht had om een woord uit te bren-gen en dezelfde stem ging opgewekt en vrolijk verder:

— Haal de cheque uit de portefeuille van de schurk, Charles, want ik ben er van overtuigd, dat die er in zal zitten. Duizend pond? Nu, ik moet zeggen, dat je brutaal bent, Canteloupe. Hier, mijn-heer Bonati, verscheur ze maar. U bent meer dan genoeg gestraft door de angst

die u moet hebben uitgestaan. Helaas, wist ik niet, wat de schurk van plan was, omdat ik gisteren dit huis niet kon binnen dringen, anders had ik u die beslist bespaard. Maar gelukkig zijn wij toch nog bijtijds gekomen. Ik hoop, dat nu alles goed is. Hiernaast liggen nog een vier of vijf Chinezen, die het niet al te goed maken, omdat mijn goe-

de vriend hier wel wat erg ruw met hen is omgesprongen. Wat deze kerel betreft, ik geloof dat ik daar de politie-auto, die ik gewaarschuwd heb, al hoor. Neem zijn revolver en houd hem zolang in bedwang, mijnheer Bonati. Wat mijn twee vrienden en mij betreft, wij zijn niet gesteld op de ontmoeting en zullen langs de achterdeur verdwijnen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De catacomben van Londen

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN

of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk gemaakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :